

Abonament	2.31.11	Adminis.	2.31.09
Secret	2.31.10	Publicitate și abo-	
Redacția	2.31.14	namente	2.31.09
Sport	2.31.13	Depozitari	2.31.08
Provincia	2.31.10	Tipografia	4.84.48

Director: PAVEL COSTIN DELEANU
Prim-redactor: CRIȘU AXENTE

Marti 14 Ianuarie 1941

ABONAMENTE:

IN TABA		IN STRĂINĂȚE	
1 An	Let 120	1 An	Let 120
6 "	Let 600	6 "	Let 600
12 "	Let 1200	12 "	Let 1200

Cant. nec. 1304. Clauza poștală Nr. 8
Taxă de franc plat. în numer. cont. aprobat.
Dir. gr. P. T. Nr. 1101/804 din 1936.

ZIAR DE LUPTA POLITICA, DOCTRINA LEGIONARA, INFORMATIE ȘI REPORTAJ

Ionel Moța Vasile Marin

Neamului neceluia nu i-au fost deajuns nici scrisul tău, nici suferințele tale la care a privit nepăsător timp de 14 ani.

Acum ai vrut să-ți faci dovada supremă: să-ți versi propriul sânge — sângele tău alăbit de lovituri, de închisori și de prigoane, într-o țară în care tinerețea ta toată a avut parte numai de ele și în care ai fost tratat permanent ca turburător al ordinii publice și ca atentator la siguranța Statului român.

Și l-ai dat. L-ai dat într-un chip cutremurător. Noi stăm în genunchi și-ți sărutăm fruntea ta de viteaz și de mucenic.

Neamului care nu te-a eruzat, ți trimitem acum din nou scrisul tău, sfârșit de data aceasta, cu jertfa propriului tău sânge.

Dacă nici acum nu ve înțelege, suntem gata, până la cel din urmă, pentru jertfa supremă în slujba credinței legionare.

Fii dar sigur și dormi liniștit Moța, — legionarii vor birui.

CORNELIU

București, 31 Ianuarie 1937.

ROMÂNII,

Urmați cu sfârșenie gândurile pe care ni le-a lăsat viteazul comandant legionar, mucenicul Vasile Marin.

Toți tinerii din țara aceasta să știe că urmând căsă credinței martirilor vor birui și vor învia cu neamul lor în contra tuturor acuzărilor, uneltirilor și lovirilor.

Impărtășii cu sfânta jertfă de sânge a lui Vasile Marin, să stăm drept și gata de a ne da sângele nostru în fața suptorilor care ni-l cer. Credința legionară va înflori mai mândră și mai biruitoare cu fiecare strop de sânge mai mult, pe care-l vom da amn și cu sufletul plin de bucurie. Până când neamul biruit prin Legiune va învia și va condamna pentru vecie pe toți călăii noștri.

Așa dar sângele martirilor împarte o lume în două: cei ce vor primi osânda și biestemul vecnic și cei ce mâine vor birui în slava și binecuvântarea neamului lor.

CORNELIU ZELEA CODREANU

20 Februarie, 1937.

Ordin de înălțarea corpului Moța-Marin

Joi 13 Ianuarie, un an dela moartea martirilor Moța și Marin, Corneliu Z. Codreanu a ținut în fața Mausoleului dela Casa Verde, fiind prezenți comandantul și gradele legionare și un numeros public, următorul ordin:

Comarasi,

Acum când se împlinește un an dela moartea de erou și de sfânt a lui Moța și a camaradului nostru Vasile Marin, mișcarea legionară voeste să le cinstească amintirea creind în sânul legiunii o unitate aparte, un corp legionar, care să le poarte numele; un corp legionar și căruia membri să aibă ca țință apropierea cât mai mare de viața și de moartea lui Moța și a lui Marin.

O viață cât mai curată și o viață cât mai luminată înfruntare a morții pentru Dumnezeu și pentru neam.

O viață cât mai simplă și cât mai aspră, în care în orice clipă să fie o luptă între sufletul tău biruitor și carnea din tine. Intre sufletul tău și toate ambițiile deșarte. Intre sufletul tău și toate lașitățile omenești.

Membrii acestei unități nu pot depăși nici odată numărul de 10.000.

Fii biruitor, fii tare, nu ocoli primejdia, disprețuiește comoditatea, înfruntă orice greutate, fii cu sufletul luminat de credință și devotament, fii gata de moarte.

Corpul legionar Moța-Marin a luat ființă astăzi 13 Ianuarie 1938, ora 4^{1/2}. Comandantul legionar Alexandru Cantacuzino va lua comanda și va începe organizarea.

Moța și Marin

Cuvintele rostite de Alexandru Cantacuzino în fața sicriilor lui IONEL MOȚA și VASILE MARIN la Casa Verde

CUCERNICI PĂRINȚI SCUMPI PĂRINȚI AI LUI IONEL ȘI VASILE, CĂPITANE, CAMARAZI,

Este pentru mine îndatorirea cea mai apăsătoare din câte mi-au fost date în cei 34 de ani ai existenței mele, să mă aflu viu și să vorbesc în fața trupurilor reci și întinse în sicrie ale lui Ionel Moța și Vasile Marin.

Dar aceste cuvinte am conștiința că trebuie să vi le spun, deoarece talmăcesc cu religiozitate sufletul și gândul lor.

Și-au închipuit mulți, și străini și prieteni de ai noștri, că noi nu ne duceam în Spania decât pentru a îndeplini un gest simbolic de unitate naționalistă și de simțire frățească, față de pericolul de ucideră care amenința creștinătatea și

trăirea națională pe pământul Spaniei.

Nu vedeau în participarea noastră la războiul dela Madrid, decât o semnificație folositoare și frumoașă pe planul lumes și politic, pentru care era just să nu înălțăm decât un risc normal.

Ionel Moța însă a simțit dintru început, că ceea ce cumpănește mai presus de toate, este jertfarea totală pentru Dumnezeu și binecuvântarea astfel dobândită dela Christos, prin această jertfă.

Spre deosebire de atâți sfinți martiri cărora și suplicul și moartea le-au eșit în cale și i-au căutat, Ionel Moța și Vasile Marin au eșit ei în calea morții pentru Christos și au căutat-o.

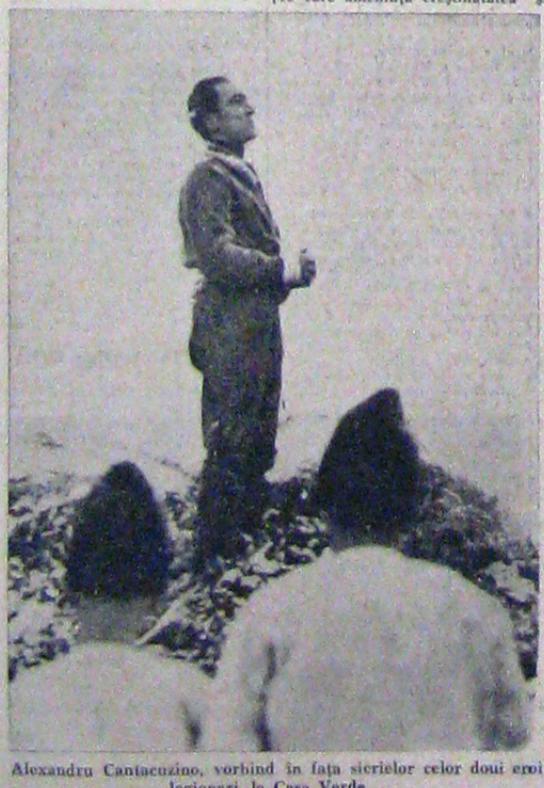
Ionel zice: „Ruga mea este ca în această crâncenă luptă pentru El, Dumnezeu să mă țină în viață, ca să pot munci și să pot sluji copiilor mei, familiei și Legiunii. Dar dacă în prevederile sale are nevoie de viața mea, mor cu fericire pentru Christos”.

Ni s'a spus aci: Cum nu v'ați gândit.

Ionel Moța și Vasile Marin ar răspunde: Iartă-ne, Căpitane, nu am vrut să ne gândim, — cu mintea oamenilor.

Jurământul legionarilor Moța și Marin

JUR în fața lui Dumnezeu, în fața jertfei voastre sfinte pentru Hristos și Legiune, Să rup din mine bucuriile pământeste, Să mă smulg din dragostea omenească Și pentru învierea Neamului meu, În orice clipă Să stau gata de moarte.

Alexandru Cantacuzino, vorbind în fața sicriilor celor doi eroi legionari, la Casa Verde

Indreptarul Corpului Moța-Marin

de ALEXANDRU CANTACUZINO

- ART. 1. — Luptătorul în Corpul Legionar Moța-Marin înbește suferința. Suferința îl înclăgă sufletul.
- Se va pedepsi cu eliminare imediată cei cari vor fi vinovați de lipsa de frățietate și camaraderie față de vreun luptător al Corpului Legionar Moța-Marin.
- ART. 7. — Luptătorul în Corpul Legionar Moța-Marin trăește senin, drept, mândru, cu stăpânire de sine în vârtejul tuturor amenințărilor și primejdilor.
- El știe să cântărească ce este vesnic și ce este trecător.
- ART. 8. — În inima luptătorului din Corpul Legionar Moța-Marin, peste orice strigăt al dragostei sale sau al iubirii celor care îl îngrăiesc și îl alină, răsună triumfător chemarea Neamului.
- ART. 9. — Corpul Legionar Moța-Marin va avea un număr definitiv și limitat de 10.933 de luptători și va cuprinde 13 bandere a câte 771 de oameni fiecare.
- Fiecare banderă va fi sub comanda unui comandant legionar.
- O banderă va cuprinde 5 companii. O companie va avea 154 de luptători. Va fi sub comanda unui comandant ajutor.
- Vor fi în total 65 de companii purtând fiecare un număr în ordinea următoare:
 - Bandera I va avea companiile 1, 2, 3, 4, 5, Bandera II-a companiile 6, 7, 8, 9, 10, etc.
 - O secție va cuprinde 2 plutonuri. Plutonul va avea 25 de luptători. Va fi sub comanda unui șef de pluton.
 - Un pluton va cuprinde 3 căprării. Căprăria va avea 6 luptători. Va fi sub comanda unui șef de căprărie.
 - ART. 10. — Statul Major va cuprinde comandantul Corpului Legionar Moța-Marin, și 9 luptători.
 - ART. 11. — Căpitanul a ales următoarele orașe și le-a dat distincția de a fi garnizoane a câte unei Bandere din Corpul Legionar Moța-Marin:
 - La Orăștie Bandera I-a.
 - La Cluj Bandera II-a.
 - La Sibiu Bandera III-a.
 - La Arad Bandera IV-a.
 - La Iași Bandera V-a.
 - La Neamț Bandera VI-a.
 - La Câmpu-Lung (Bucovina) Bandera VII-a.
 - La Cernăuți Bandera VIII-a.
 - La Chișinău Bandera IX-a.
 - La Galați Bandera X-a.
 - La Bazargic Bandera XI-a.
 - La R-Vâlcea Bandera XII-a.
 - La București Bandera XIII-a.
 - ART. 12. — În jurul acestor centre, localitățile cari dau dovadă că au o mare inimă legionară vor primi în garnizoană o companie a Banderii celei mai apropiată.
 - ART. 13. — Condițiile de admitere în Corpul Legionar Moța-Marin sunt:
 - Să fii legionar.
 - Să fii propus de un comandant legionar și un comandant ajutor, sau de două grade superioare.
 - Să nu fii sub apăsarea unor constrângeri familiare.
 - Să poți declara pe cuvânt de onoare că nu ai făcut în viața ta nici un act la amintirea căruia trebuie să cobori privirea și să-ți pleci capul.
 - Să fii destoinic și sănătos la suflet, la minte și la trup.
 - Să aibă încredere în privirea d-tale, Căpitanul sau Comandantul Corpului Legionar Moța-Marin.
 - ART. 14. — În fiecare Banderă se va forma o companie din luptători având înălțimea de circa 1.80 metri.
 - ART. 15. — Uniforma Corpului Legionar Moța-Marin va fi aceea în care și-au dat viața Ionel Moța și Vasile Marin.
 - ART. 16. — Comandantul Corpului Legionar Moța-Marin este numit de Căpitan dela care primește instrucțiuni.
 - ART. 17. — Celelalte numiri în grade, avansări, pedepse, sunt hotărâte de comandantul Corpului Legionar Moța-Marin cu aprobarea Căpitanului.
 - ART. 18. — Pedepsele sunt:
 - Dojana particulară.
 - Dojana în cunoștința Banderii.
 - Dojana în cunoștința Corpului Legionar Moța-Marin.
 - Suspendarea.
 - Eliminarea.
 - ART. 19. — Fiecare legionar în Corpul Legionar Moța-Marin va da

(Continuare în pag. 8-a)

Moja înaintemergătorul CU LEGIONARI DIN SPANIA IN FRANȚA

de CRISU AXENTE

La patru ani de la jertfa sfințită a lui Moja și a lui Marin pe câmpurile Majadahonda, perspectiva istorică lipsește încă pentru deslășirea adevărată a înțelegerii adânci pe care la cuprind. De pe acum însă ele încep să se vădească și an după an adevăratele tari se desprind tot mai limpede, ridicându-se, pentru a tot mai largă mulțime, dincolo de cercul tainic al primilor ucenici, pe cerul de lumină al unei omeniri re-născute.

Ion I. Moja este al doilea Nume al mișcării de reînnoire umană a veacurilor noastre. Din îndepărtata strămoșie a începuturilor de luptă împotriva răului, lăptura lui se ridică stăpânitoare cu acel aer de meditație gravă plină de nesfârșită bunătate și noblețe, dar și cu acel elan bi-ductor care fulgeră din inime turcurilor direct spre împlinirea faptelor. Ion I. Moja — și tălmăcitorul timpurilor noastre va avea să sublinieze această taină a faptelor sale — a trăit dintr-un început frământarea creatoare a vremii și a dat expresie nemiloasă tendințelor sale adânci de viață. El nu a fost un convertit. Intre el și lumea aceasta a adâncurilor în care

se pământăseși fața viitorului nu s'a întrepădăndu-l conducător al unui alt viitor. El a trăit originar și organic sbuciumat creator al neamului și prin el au trăit și au crescut puterile adânci și nelămurite ale veacului. Fapta sa era astfel creatoare în ordinea Fii și gândul său se înseria în prezența de prefecere al societății românești. Prin aceasta el și el singur, stă alături de Capitan. Mai curând sau mai în urmă noi toți am fost chemați. El și chemat.

Faptura lui însăși era expresivă pentru bătrâna noastră pământului într-o măsură rar întâlnită în istorie (la Moja, la Eminescu). În lumina fetei sale, în profilul său de cea mai pură linie română, în rețeaua sa vie dar stăpână și străngătoare și se destăiește în străfundurile jertfei sale, înșurubindu-se la noi născuți, înșurubindu-se la noi născuți.

Intâlnirea lui cu Capitanul, care se înalță în stă înimă de țară românească, din aceleași adâncuri nesbucinate, înfăptuiește momentul de răscruce al noului pământ românesc al lumii românești. Capitanul precedea pe Moja pe calea vieții și a luptei și Moja cel dintâi la cunoscut pu-

terea și la recunoscut chemarea. De aici pământul linia extraordinară de viață a acestui mișcărilor fără precedent și fără seamăn în istoria națională. Ori în acest mare accident, care se prelungește de acum departe în zărea viitorului, Ion I. Moja a avut parca sarcina de a merge înainte, luminând calea. Capitanul, tălmăcind și vestind generații sale marele destin care avea să se împlinescă în mâinile sale. Capitanul depune jurământul credinței.

Mă opresc amărît și cutremurat în fața acestui minunat bunătății din viața care va mișca neamurile în adâncurile lor de bucurie, nelăptate încă, a mântuirii apropiate.

Destinul lui Ion I. Moja s'a împlinit la Majadahonda, și nicăieri ca în această împlinire nu se vedeau mai limpede înțeleptul vieții sale de înaintemergător.

Nu știu dacă și astăzi mai sunt oameni de bună credință care să se arate nedumeriți în fața jertfei legionare din Spania războiului civil, înalțate la valoare politică și doctrinară este limpede acum și pentru cei orbi. Dar Majadahonda mă însemnează încă altceva. Ea însem-

nează mai cu seamă o mare răscruce în istoria înșurubărilor legionare: a momentului în care o mișcare politică și morală cu țeluri naționale definite, se doborâște într-o mare mișcare de răscumpară religioasă a neamului și, mai larg, a neamurilor. „Mor cu tot elanul și cu toată ferocitatea pentru Hristos și Legionă!” — mărturisise Moja în mișcările sale Testament. În tendințele adânci ale Legiunii Arhanghelului Mihail era înscrisă această împlinire a Mișcării, dar Moja este acela care a realizat-o în faptă, cel dintâi, prin jertfa propriei sale persoane. El promogea astfel suflul de durere, de umilință și de biruință dincolo de moarte, prin care s'a dat conștient universal celei mai puternice retrăisiri colective a creștinismului din câte cunoaște istoria de două mii de ani încoace: a retrăisirii creștinismului în neamuri. Prin fața lui Moja înaintemergătorul, prin talna Capitanului și prin jertfa milor de martiri, Neamul românesc stă astăzi la începutul unei noi ere umane.

Nu am făcut destul pentru Legionă pentru că am dreptul la amintiri.

Nu am suferit destul, nu am luptat destul, cu ce drept aș putea „să-mi amintesc”?

Căci mi se pare că toate acestea nu pot veni decât de la un om în căruia de frumusețea vieții și greud apropierea morții. Și eu sunt plin de frumusețea vieții, dar unde îmi sunt adâncurile, unde-mi sunt adâncurile?

Îmi vine să cred unora că Dumnezeu nu mă-a lăsat viața decât ca să-mi contemplu neputința și ca să vreau să mor nu pentru oameni, ci luptând pentru El, luptând până la ultima fibră numai pe El să-l merit și să spună într-o zi suflătorului meu înșurubit și mulțumit: „Acuma hai”. Aș vrea să fiu adânc, adânc îngropat în pământ, ca înimă mea cu tot ce a bătut odată în ea, cu tot ce a simțit ea cosmic, să se amestece cu pământul și să fiu sigur că nu am să mai aud șgomotul de afară. Să fiu și să rămân uitat de toți, de toți, de toți...

Sau aș vrea ca odată moartea mea să fi fost un simbol, aș vrea ca părăsind trupul să-mi fi rămas în suflet pentru veșnic, sensul unei împliniri. Așa de greu mă chiamă câte odată și Belgia și Puiu și Totu și Nicoră și Mișu și Alecu, așa de bine e în cubul lor de viață. Mă gândesc că toate acestea nu le puteam în lăna anului 1937 când mă îndreptam spre Paris după săptămânile de vacanță. Muriseră Moja și Marin. Pe o ploaie mărunțică făceam într-un autocar drumul de la Nizza prin Grenoble. În curând mandarinii se pierdură în vale și mașina urcă în tăcerea călătorilor, drumurile cu lapoviță ale Alpilor. După o zi cenusie se făcu apoi noaptea. Ne-am infundat pe poteci și din întuneric era frumos să privești ploaia care isbea farurile. La Grenoble ploaia cu găleata. Nu știu de ce am avut impresia că intram într-un oraș cu amintiri românești străvechi, că aproape puteam zări urmele pașilor lui Moja și ale Capitanului.

Când am sosit la Paris am dat de echipa din Spania. Dacă scriu aceste rânduri este că vreau să schizez două situații: una subiectivă și alta obiectivă.

Una subiectivă.

Necunoscându-l pe Moja, adică nefiind legat printr-o viață de zi de zi cu el, o viață în care noi să fi luptat cot la cot împreună, eu îi vedeam moartea numai prin înfățișarea ei simbolică și puteam simți atât de mult pierderea omenescă. La fel și cu Marin, care — deși mai aproape de vârsta mea — totuși trăia slături de alții care erau mai aproape de proporțiile lui sufletului. Erau între noi legături camaraderesti. Nu se stabiliseră cele omenesci, dar fiind că eram încă destul de proaspăt în Legionă. Cu toate acestea ne vedeam des și adevărat orbi ne înțepam.

M'am repetat la d. Clime să-l îmbrățșez în străintătate distanțate se apropie și mi se pare că am făcut la fel cu ceilalți. Cu Totu, cu Alecu, cu Bănică. Știu că ne-am plimbat prin tot orașul, am trăit clipe gingașe (am cumpărat paltonul lui Totu și d-lui Clime, bineînțeles numai ca slături) și era căt păci să mă încerc slături de Andrei Costin, cu un bărbier care fusese necuvincios cu d. Clime, Zilele acelea pe care le-am trăit împreună au fost frumoase și prin măreția lor și prin camaraderia dintre noi. În ceace mă privește, eu am simțeam foarte măndru că eram primul legionar împreună cu Andrei, care prin voia soartei le eşisem în întâmpinare. Pe o ploaie serioasă și sub privirile încruntate ale comunștilor am transportat trupele lui Moja și Marin dela gara de Austerlitz, unde sosiseră de pe drumul Bordeaux, la gara de Nord. Era două zile pe care scriu cu creionul: pe una, Moja, pe alta, Marin. M'am simțit teribil de onorat să transport cu camionul trupul lui Marin. În primul camion Totu transporta pe Moja, și cum era el, îl ardea de șagă, povestea soferului comunist plecându-și limba, căji dușmani a omorât în război. Vorbea de ei ca de niște păstrăvi și când îi număra, îi savura parca uitându-se în tînta la sofer cu anumite intenții care l-au speriat pe acesta deabinele. Era conștient că-i băgase șapina în oase și acum când îi povestea, mâinile începeau să joace pe halna de piele a soferului. Seara, printre multe alte năstrăvăni și întâmplări frumoase cu d. general Cantacuzino și cu toți ceilalți, afară de Alecu care era „în vizită”, m'am plimbat cu d. Clime în plaja Pantheonului care era o plajă deosebit de iubită de mine căci noaptea era grozav de întunecosă și măreț, iar casele demprejur masivă, bătrâne și tăcute. Acolo mă legau toate amintirile mele de studiu de biblioteca Sainte Genevieve și pe acolo erau străzile studențimii din Eyal Mediu.

Ploaie o ploaie mărunțică, pulverizându-se și stropind fețele noastre. Dădeam mereu ocol Pantheonului.

Atunci d. Clime m'a certat cum de am putut spune, cum de am putut gândi, că Moja e un uriaș simbol, că țara îl așteaptă fremătând, că faptele lor vor trece în amintirile oamenilor, că Legionă a făcut un salt uriaș în istorie.

Moja, Moja al lui, era mort. L-au avut cot lângă cot acum câteva zile pe front și apoi o viață întreagă. Ce-l pasă lui de toate celelalte. Pentru el conta în clipa aceea pierderea lui concretă, nu partea simbolică și imens de mare a lucrului. Îl vedeam cum se frământa, cum îl durea, cum murise odată cu Moja, pentru că fusese legat de el. Abia astăzi când am pierdut și eu prietenii fără de care nu înțelegeam ferocitatea vieții, îl înțeleg pe d. Clime.

Un al doilea moment pe care vreau să-l povestesc este acesta.

Băieți plecașori. Îi duseseam la gară împreună cu toți cei care rămănoam. El luau drumul țării prin Germania. În ultimul moment rezându-mă în magazine cu Andrei, le-am cumpărat niște lăși roșii și galbene ca să acopere spărișii; erau colorile steagului spaniol. Ce moment măreț trecuse căteva zile prin Franța. Ce simbol unic și ce sămănare al tuturor revoluțiilor. Și totuși cum era. Fără, nimeni dintre francezi nu putea cunoaște aceasta. Franța nu avea timp să cunoască acest suflător. Mie îmi place în deosebi să reflectez asupra acestor lucruri, intrat atunci în contact cu noi nu

marți frământării sociale. Nu este timpul să le povestesc acum. Am auzit pe Blum și pe Cachin, am auzit urletele a sute de mii de oameni, l-am auzit și pe Thores și pe Marty, cântând dela Albacete, și pe Doriot care lupta cu disperare să mai stăvilească potoțul și pe La Roque, care nu avea în el nicio forță revoluționară.

Nimic, nimic nu putea opri scorbura pantei, Franța plătind greșelile inteligenței și a unei mentalități de sute de ani. Am căutat să desleg și cred că am deslegat pentru mine cauza slăbiciunii tuturor, pe unde puteam fi atacați, în ce constă țara lor, ce li se mai putea opune. Adevărat când după invălmășeala din săli de sute de mii de oameni înecate de tutun și când după ședințe ale Frontului Comun și apoi ale Frontului Popular (în care democrația oarbă agăându-se de drapelul cea pas ca pas marșului irezistibil al comunștilor), mă întorceam liniștit acasă respirând pe străzile pustii, aerul pur al nopții, m'am gândit căt de fericită era totuși România și am ajuns la convingerea că Franța nu poate primi sensul unei noi vieți, sensul noii Europe și al marelui ciclu istoric care se deschide, decât prin noi, prin Mișcarea Legionară. Am verificat pe teren acest lucru, prin lupta mănușului nostru de acolo și prin faptul că sufletul francez care a reflectat asupra acestor lucruri, intrat atunci în contact cu noi nu

Cum i-am cunoscut

Atât pe Moja, cât și pe Vasile Marin l-am cunoscut în Legionă; nu în afară de oaste, ci în oaste. În această aducere aminte, mă voi opri din cele multe ce aș avea de spus, numai la câteva. În Spania se dăra acel războiu despartitor de lumi. Alcazarul cadetilor lui Moscardo rezista și după zi. În curtea sediului din Imprimeriei se comenta în ficare zi după comunicările din ziare, mesul războiului. Din moment în moment așteptam căderea Madridului. Cu toți dam o deosebită importanță acestor mari bătălii, ce puneau în balanță cele două lumi.

Moja era veșnic frământat, doorea o câmă neîntărită victorie a naționalștilor spanioli, dorrea victoria lui Franco.

„Se trăgea cu mitraliera în o-brăzul lui Hristos!”

Moja un profund creștin nu putea accepta aceasta.

Într-o zi mă la la o parte și-mi dă o însărcinare, de care rămân absolut surprins. Capitanul era plecat la Carmen-Sylva. În chestiunile de organizație îi ținea locul d. General. — „Comarade am vorbit cu d. General, va trebui să te gândești Dumnezeu la o sabie de care o vom dăru, Colonelului Moscardo pentru vitejia cadetilor lui, — lama de oțel de Toledo o are d. General.”

Am fost chemat apoi, la d. General și mă aflam astfel în fața unui ordin scris. Ce era de mă neliniștea era faptul, că nu știam care era hotărârea Capitanului. Știam că d. Moja trebuia să plece la Carmen-Sylva să-l aducă la cunoștință hotărârea lui. Se vorbea de o delegație care trebuia să prezinte colonelului Moscardo sabia. În ce privește străngerea de hant pentru acest drum s'a trimis o circulară tuturor organizațiilor județene. Cum trebuia făcut mănecul sabiei interesază mai puțin, m'am consultat bine înțeles cu camaradul Dumitru Anastase.

Capitanul vine dela Carmen-Sylva. Se hotărăște la insistențele lui Moja să trimească o echipă. Este chemat și Alexandru Cantacuzino. Capitanul examinează problema sub toate aspectele. Moja nu vrea să renunțe să nu facă parte din delegație. Se ajunge la soluția să se trimească șase comandanți legionari. Se telegrafiază lui Bănică Debre la Timisoara. Curtea sediului se umple, se auzie onerarea șvanilor între legionari, nu se știa precis ce va fi. Și acum după ce au trecut patru ani de când sângele lui Moja și Marin s'a înfrățit cu pământul Spaniei la Majadahonda, încep a înțelege tot mai adânc legătura, a retrăisii sensul dramei în care al fost martor. Își pregăteau în acele zile desdrăcătura din propria lor viață doi camarazi, spre a se da unui destin înălțat, dar cumplit. Acum acel „22 Mai” din Crani de lăma la care Moja ne trimesea încă din 1936, ne-a dat becură înțelegerea statorniciei trăirii legionare.

La desăvârșirea plecării, vino Vasile Marin. Deși avusese de suferit din cauza ochilor părea mulțumit. Mă chiamă lângă el. Misterios îmi arată un colț de carnet, legat în pânză. — „Îl vezi? E verde!” Era un pasaport. Nu înțelesesem încă nimic. Într-o clipă Capitanul Marin îmi face semn cu degetul să tac. Plec din biroul Capitanului. Marin îmi spune pșsul. Capitanul pare puțin agitat. Nu se aștepta. Pleacă împreună la d. General. Marin i se adresează astfel: — „Domnule General plecați în Spania ca să veniți cu șase sicrie, eu mă înșurub pentru al șaptelea!”

Echipa a fost astfel constituită definitiv. Sabia e gata. Formalitățile făcute. După ce în ajunul plecării Capitanul dă ficăruia sacu-

șorul de pământ și crucea albă și se împartășesc la Sf. Ili Gorgani, mergem la fotograf. De aici la gară. Pe peron numai familiile și câțiva prieteni intimi.

„Zilele trec...”

Profesorul Vasile Cristescu locșitorul domnului General la șefa partidului primește dela Vasile Marin aceste rânduri:

„Dragă Vasile,

„Un legionar din Tercio, te îmbrățșează. Meru teare aștept ora decisivă. Meru legionar strig: Trăiască Legionă! Trăiască Capitanul!”

Vasile Marin”

Ca apoi la Grigore Ghica-Vodă într-o noapte de iarnă, după mie-

zul nopții să aud raportul Generalului:

— „Capitan! Mă întorc din Spania cu un efectiv de opt legionari... doi morți, un rănit, un bolnav și patru sănătoși. Să trăiești Capitan!”

Acest raport al Capitanului, cel ce eram în gară l-am ascultat în genuchi. Ne cutremura durerea. A urmat apoi triumfătorul drum al lui Moja și Marin prin țară până la Casa Verde.

Prin toate gările se auzea prin pădurea de braje neclintite imnuri. Azi sfintele oase le-am pus temelii Vajnice neamului Daac

Și ele înfruntau de acum veșnicii Stănci țecute cu veac.

Alexandru Bassarab

Primi legionari români la Paris

CAPITANUL

Intâia dată l-am văzut la 8 Septembrie 1933 în București. Nu.

Cu ocazia școlii din Italia a generalului Bogdan Cosulescu, deputat și președinte al voluntarilor de război, pentru a ține două conferințe, un grup de studenți naționalști se prezintă la Institutul de Cultură Italiană, manifestează pentru Italia. După și la sfârșitul conferinței invită în numele Capitanului pe general și ministrul Italiei, pentru a doua zi la șantierul dela „Casa Verde” la o manifestație legionară; apoi cântă „Glovița nezză” și câteva cântecule naționaliste românești.

Am făcut tot posibilul spre a pleca cât mai repede dela birou, ca să asist și eu cel puțin de departe la măreața manifestație legionară, care a fost și prima apropiere sufletească cu adevărat însemnată, între cele două mari mișcări fasciste și legionare. Am sosit târziu, totuși am putut să-l văd în momentul când se despărțea de general. În privirea lui se oglindea mulțumirea și bucuria întâlnirii avută cu trimișii Italiei noi a lui Benito Mussolini.

În seara de 25 Septembrie, am vorbit prima dată cu El, la expoziția presei legionare de față cu camaradul Marciapiedi, autorul unei gramatici a limbii italiene, Capitanul ne-a arătat marea lui admirație și iubire pentru Italia și Duce și dorința de a învăța cât

mai curând limba italiană și a merge în Italia.

Ultima oară când L-am văzut și vorbit, a fost în luna Ianuarie 1938, la „Casa Verde”, în ziua parastasului eroilor-martiri „Ion Moja și Vasile Marin” — era acolo multă, foarte multă lume, jos în sala cea mare se făcea pomana pentru nevoiașii din București-Noi, erau Comandanții, Senatul Legionar S. S. Mitropolitul Garie, Vicarul Sfintei Patriarhii și alții.

unde credeți că l-am găsit și am vorbit cu El? În bucătăria micuțului său apartament din „Casa Verde”.

Ținuse post negru și cu puțin înainte de apleca la sediu unde trebuia să dea declarații ziarștilor, lua în picior o mică gustare.

Era simplu, măi frumos și impu-nător ca oricând, privirea lui pătrunzătoare și caldă te cuprindea, vorba te atrăgea, așa încât în tot restul vieții mele amintirea acelei zile nu se va șterge niciodată.

Cred că nimeni din cei ce L-au cunoscut de aproape, în taberile de muncă în zilele ferice și cele de suferință, în munca continuă și fără de preget pentru forțarea doctrinei și mistice Legionare, nu vor putea vre-odată să uite ochii lui, privirea lui, zâmbetul lui; trebuie că îl simt tot timpul în apropiere. Îi se pare că tot ce fac și lucrează pentru binele României Legionare este un ordin șoptit de Capitan, îl văd, îl simt peste tot...

Așa și trebuie să fie: Capitanul nu este mort — mișei, trădătorii și asasinii, nu L-au putut ucide, unelelor lor L-au strângulat, împușcat, îngropat, l-au turnat acid sulfuric, acoperit cu o lespede enormă de beton... totuși în zădar: El este și va fi tot timpul printre noi — trăiește și va trăi despurat cât timp va bate o inimă românească pe acest pământ.

Domenico Fase

Depus de toate gradele legionare: comandanți al Sunei Vestiri, comandanți alșteri și instructori legionari. În seara de 12 Februarie 1937 în jurul stierilor lui Moja și Marin în biserică.

IUBIȚI CAMARAZI.

Ori câte un am fost în fața unei jertfe legionare mi-am spus: Ce înșurubitor și fi ce pe stănta jertfa supremă a camarazilor noștri, să se înșurubască o castă biruitoare, careia să i se deschidă porțile către viața atecărilor, a loviturilor fantastice, a îmbrăburilor, a explozțiilor atora.

Deci, eu murii unul pentru că slujească poftele de îmbogățire, de viață comodă și de destrăbăntare și altă.

Intă, acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în fața celei mai mari jertfe, pe care o putea să dea mișcarea legionară.

Să punem înima înținea și trupul lui Moja și a camaradului său Marin, temelie Națiunii Române. Fundamente peste vacuud pentru viitoarele mării românești.

Să punem deci pe Moja și pe Marin baza viitoare elite românești, care va fi chemată să facă din Neamul acesta, ceace abea întreprășie mintea noastră.

Voi, care reprezentăți primele începuturi ale acestei elite, să vă legați prin jurământ ca vă veți comporta în așa fel încât să îi cu sădevăreți începutul școlii, de mare vi-

Jurământul comandanților

„Ma întreb — zice Moja — oare sub ce zodie e sorbit a se naște (sufletește) și a trăi legionarii? Urșitoarele acestei renașteri sufleteste de din legionar, ce soartă vor fi trebuit să hărădească celui care a pornit astfel pe calea această nouă unde care dăinșă datoric este ulărea de sine și dăruirea totală pentru răscumparărea unui mai bun destin românesc?”

Și mai departe: „Închisorile noastre, prigoanele noastre, mormintele noastre țiere! Urșitoarele au trebuit să ni le hărădească! De aceea le vom avea și în viitor, până la ziua biruinței pe care, totuși, au tot o vom vedea. Căci așa a vrut Dumnezeu: gemenul unei înșurub și nu poate crește decât din moarte, din suferință. Trebuie să plătească o viață, cu suferință, păcatele care au prăbușit un neam, trebuie să răscumpare cineva prin durere mântuirea de mâine.”

„Să astăzi când suntem hărășiți să arătăm rodnica sufletului nostru, sufletul plinșădit din dureri și morminte, când îngenușim în primul 13 Ianuarie, leșit dintr-o lume condamnăți și supuși perii vedem ca suntem mântuiți!”

Gândurile se întorc din nou în biroul Capitanului. S'au început toate pregătirile. Nicoleta făcea steagul, d. Ing. Clime se îngrijea de echipamentul, d. G. Cantacuzino prin secretarul său de pasapoarte, într-o zi, când mai era puțin pă-

terea și la recunoscut chemarea.

De aici pământul linia extraordinară de viață a acestui mișcărilor fără precedent și fără seamăn în istoria națională. Ori în acest mare accident, care se prelungește de acum departe în zărea viitorului, Ion I. Moja a avut parca sarcina de a merge înainte, luminând calea. Capitanul, tălmăcind și vestind generații sale marele destin care avea să se împlinescă în mâinile sale. Capitanul depune jurământul credinței.

Mă opresc amărît și cutremurat în fața acestui minunat bunătății din viața care va mișca neamurile în adâncurile lor de bucurie, nelăptate încă, a mântuirii apropiate.

Destinul lui Ion I. Moja s'a împlinit la Majadahonda, și nicăieri ca în această împlinire nu se vedeau mai limpede înțeleptul vieții sale de înaintemergător.

Nu știu dacă și astăzi mai sunt oameni de bună credință care să se arate nedumeriți în fața jertfei legionare din Spania războiului civil, înalțate la valoare politică și doctrinară este limpede acum și pentru cei orbi. Dar Majadahonda mă însemnează încă altceva. Ea însem-

nează mai cu seamă o mare răscruce în istoria înșurubărilor legionare: a momentului în care o mișcare politică și morală cu țeluri naționale definite, se doborâște într-o mare mișcare de răscumpară religioasă a neamului și, mai larg, a neamurilor. „Mor cu tot elanul și cu toată ferocitatea pentru Hristos și Legionă!” — mărturisise Moja în mișcările sale Testament. În tendințele adânci ale Legiunii Arhanghelului Mihail era înscrisă această împlinire a Mișcării, dar Moja este acela care a realizat-o în faptă, cel dintâi, prin jertfa propriei sale persoane. El promogea astfel suflul de durere, de umilință și de biruință dincolo de moarte, prin care s'a dat conștient universal celei mai puternice retrăisiri colective a creștinismului din câte cunoaște istoria de două mii de ani încoace: a retrăisirii creștinismului în neamuri. Prin fața lui Moja înaintemergătorul, prin talna Capitanului și prin jertfa milor de martiri, Neamul românesc stă astăzi la începutul unei noi ere umane.

„Nu am făcut destul pentru Legionă pentru că am dreptul la amintiri.

Nu am suferit destul, nu am luptat destul, cu ce drept aș putea „să-mi amintesc”?

Căci mi se pare că toate acestea nu pot veni decât de la un om în căruia de frumusețea vieții și greud apropierea morții. Și eu sunt plin de frumusețea vieții, dar unde îmi sunt adâncurile, unde-mi sunt adâncurile?

Îmi vine să cred unora că Dumnezeu nu mă-a lăsat viața decât ca să-mi contemplu neputința și ca să vreau să mor nu pentru oameni, ci luptând pentru El, luptând până la ultima fibră numai pe El să-l merit și să spună într-o zi suflătorului meu înșurubit și mulțumit: „Acuma hai”. Aș vrea să fiu adânc, adânc îngropat în pământ, ca înimă mea cu tot ce a bătut odată în ea, cu tot ce a simțit ea cosmic, să se amestece cu pământul și să fiu sigur că nu am să mai aud șgomotul de afară. Să fiu și să rămân uitat de toți, de toți, de toți...

Sau aș vrea ca odată moartea mea să fi fost un simbol, aș vrea ca părăsind trupul să-mi fi rămas în suflet pentru veșnic, sensul unei împliniri. Așa de greu mă chiamă câte odată și Belgia și Puiu și Totu și Nicoră și Mișu și Alecu, așa de bine e în cubul lor de viață. Mă gândesc că toate acestea nu le puteam în lăna anului 1937 când mă îndreptam spre Paris după săptămânile de vacanță. Muriseră Moja și Marin. Pe o ploaie mărunțică făceam într-un autocar drumul de la Nizza prin Grenoble. În curând mandarinii se pierdură în vale și mașina urcă în tăcerea călătorilor, drumurile cu lapoviță ale Alpilor. După o zi cenusie se făcu apoi noaptea. Ne-am infundat pe poteci și din întuneric era frumos să privești ploaia care isbea farurile. La Grenoble ploaia cu găleata. Nu știu de ce am avut impresia că intram într-un oraș cu amintiri românești străvechi, că aproape puteam zări urmele pașilor lui Moja și ale Capitanului.

Când am sosit la Paris am dat de echipa din Spania. Dacă scriu aceste rânduri este că vreau să schizez două situații: una subiectivă și alta obiectivă.

Una subiectivă.

Necunoscându-l pe Moja, adică nefiind legat printr-o viață de zi de zi cu el, o viață în care noi să fi luptat cot la cot împreună, eu îi vedeam moartea numai prin înfățișarea ei simbolică și puteam simți atât de mult pierderea omenescă. La fel și cu Marin, care — deși mai aproape de vârsta mea — totuși trăia slături de alții care erau mai aproape de proporțiile lui sufletului. Erau între noi legături camaraderesti. Nu se stabiliseră cele omenesci, dar fiind că eram încă destul de proaspăt în Legionă. Cu toate acestea ne vedeam des și adevărat orbi ne înțepam.

M'am repetat la d. Clime să-l îmbrățșez în străintătate distanțate se apropie și mi se pare că am făcut la fel cu ceilalți. Cu Totu, cu Alecu, cu Bănică. Știu că ne-am plimbat prin tot orașul, am trăit clipe gingașe (am cumpărat paltonul lui Totu și d-lui Clime, bineînțeles numai ca slături) și era căt păci să mă încerc slături de Andrei Costin, cu un bărbier care fusese necuvincios cu d. Clime, Zilele acelea pe care le-am trăit împreună au fost frumoase și prin măreția lor și prin camaraderia dintre noi. În ceace mă privește, eu am simțeam foarte măndru că eram primul legionar împreună cu Andrei, care prin voia soartei le eşisem în întâmpinare. Pe o ploaie serioasă și sub privirile încruntate ale comunștilor am transportat trupele lui Moja și Marin dela gara de Austerlitz, unde sosiseră de pe drumul Bordeaux, la gara de Nord. Era două zile pe care scriu cu creionul: pe una, Moja, pe alta, Marin. M'am simțit teribil de onorat să transport cu camionul trupul lui Marin. În primul camion Totu transporta pe Moja, și cum era el, îl ardea de șagă, povestea soferului comunist plecându-și limba, căji dușmani a omorât în război. Vorbea de ei ca de niște păstrăvi și când îi număra, îi savura parca uitându-se în tînta la sofer cu anumite intenții care l-au speriat pe acesta deabinele. Era conștient că-i băgase șapina în oase și acum când îi povestea, mâinile începeau să joace pe halna de piele a soferului. Seara, printre multe alte năstrăvăni și întâmplări frumoase cu d. general Cantacuzino și cu toți ceilalți, afară de Alecu care era „în vizită”, m'am plimbat cu d. Clime în plaja Pantheonului care era o plajă deosebit de iubită de mine căci noaptea era grozav de întunecosă și măreț, iar casele demprejur masivă, bătrâne și tăcute. Acolo mă legau toate amintirile mele de studiu de biblioteca Sainte Genevieve și pe acolo erau străzile studențimii din Eyal Mediu.

Ploaie o ploaie mărunțică, pulverizându-se și stropind fețele noastre. Dădeam mereu ocol Pantheonului.

Zi de reculegere pentru toți legionarii

— Ordinul d-lui Horia Sima Comandanului Mișcării Legionare —

LEGIONARI,

Azi este ziua morții lui Ion Moja și Vasile Marin pe frontul îndepărtat al Spaniei, la Majadahonda. Jertfa lor cutremurătoare ne-a pregătit pe toți pentru cele mai grele încercări și a ridicat Mișcarea Legionară pe cele mai înalte culmi de noblețe și spiritualitate.

Ei au murit cu arma în mână, pentru apărarea crucii și a creștinătății,

greu amenințată de dușmanii omenirii. Ei au murit pentru oaste pe trupurile lor zdrobite să se înalțe o lume nouă, în care să domnească duhul dreptății și al adevărului. Ei au înfruntat moartea pentru învierea neamurilor.

Această zi, de 13 Ianuarie, voi legionari, o veți trăi într-o adâncă reculegere.

La toate bisericile din țară se vor înalța rugăciuni pentru odihna sufletelor lui Ion Moja și Vasile Marin și ficare garnizoană și ciub legionar va ține ședința de aducere aminte a jertfei lor plină de slavă.

În Capitală, slujba religioasă va avea loc la Casa Verde, la ora 11 dimineața.

Comandanțul legionar Vasile Iasinschi va organiza solemnitatea.

București, 11 Ianuarie 1941.

HORIA SIMA

Mărturisesc

de AL. CANTACUZINO

Se împlineste un an de când, la marginea dărâmurilor unui cătun din Spania, pustit de război și spintecat de obuze, s'a încheiat spre a ne fi nouă Românilor pildă nemuritoare, ciclu vieții de lut a lui Ionel Moja și Vasile Marin.

De atunci, ziua de 13 Ianuarie este urșită să fie pentru toate generațiile de români, în nemărginirea istoriei noastre, zi de cucernicie românească, de spovedanie și de cuminicare.

În această zi, în România care crește, demnitarilor țării, alături de cel mai de jos plugar sau muncitor, vor fi chemați să-și spovedească la mormintele lui Ionel Moja și Vasile Marin, greșelile lor, în faptă și în gând, prin care au păcătuit împotriva vieții neamului și să soarbă putere și îndemnuri noul din deșertăciunea lumii privită de lângă sicriile lor.

Astfel în această dimineață de 13 Ianuarie, după sfânta slujbă bisericească, toți legionarii în genunchiați pe toată întinderea acestui de Dumnezeu răsfățat pământ al românilor, și legionarii din jurul groapelor unde se liniștesc oasele voastre Ionel Moja și Vasile Marin și cei al căror genunchi se frâng peste sarea ocnelor sau în recile celule ale temnițelor, și cel de dincolo de graniță, impresurați în imensitatea străinătății, toți cu smerită seninătate și neîntinată curiozitate sufletească să cumpănim puterile noastre de dăruire, să mărturisim slăbiciunile inimilor noastre la Ispită și să ne cuminecăm în duhul lor. Iată vă aduc și eu spovedania mea:

Intâi mărturisesc și aș vrea ca această mărturisire să răsună ca o izbitoră de tunet peste larma mocirloasă a tarabelor proaspăt rovopsite după gustul xilei și gălțile cu panglici naționaliste:

Ionel Moja și Vasile Marin, voi ați biruit. Voi sunteți învingătorii îndeplinirii istorice pe care le trăim.

Au biruit legionarii duși de duhul vostru.

Săngerarea trupului și înțărarea la întovărășită de glume, Vasile Marin, de a sări în întâmpinarea morții, acestea au stărnit în ochii românilor izvor de lacrimi care au curățit nepăsarea, nevrednicia și nemernicia ce umbreau cu pete negre simțirea nației noastre.

Și în ziua de astăzi, care răsună de toate laudele pitlicilor acestor vremuri viermănoase, nu se aude venind din lumea arivistă, nici o închinare pentru voi.

De sus, din majestatea vechel voastre nepărtinitoare și eterne, aplecați-vă și asupra inimilor noastre încărcate de dureri.

Antisemitismul și naționalismul călăresc astăzi pe proprietățile specifice ale spiritului semit, anume: trădarea, lașitatea și pofta de desfățare, sulemenite în culori naționaliste.

E răzburarea Judei. Ultima sa birușină. Pecetea spiritului semit așezată pe făgăduiele de naționalizare și de creștinizare a vieții publice românești.

Legionari, cugetați asupra acestui adevăr: nu te poți prosterna în fața grămizilor de tentații ale materiei, fără ca suflarea lui Jehovah să nu alunecă până la fruntea ta și să-ți pustiască onoarea, să-ți vestejoască demnitatea și rodnicia simțirii tale autohtone românești.

La tine venim astăzi să ne dai, Ionel Moja, din bunătatea ta și din nevinsina ta stăruință spre mântuire, prin legea înfrângerii pulberii omenești.

In lunile ce le-am viețuit împreună, suflet lângă trup și trup lângă trup în liniile creștine ale frontului spaniol, ne-ai arătat o acceptare smerită a volor Dumnezeești, o lepădare de făptura omului și de năzuințele sale și o supunere care pe toți ne-a umilit.

Felul tău de a simți, imi aducea uneori aminte la Boadila del Monte, de Sfântul Francisc D'Assise care refuza să stingă focul ce cuprinsese vestmintele sale și se învinuă că, în prima sa pornire, vroise să la de la frăților săi „focul”, o carne pe care aceasta dorea să o mistuie.

Coboară asupra noastră balsamul acestei stințite stințiri creștine acum când inimile noastre fumează arzând înăbușit sub opresiunea și năduful atârnat uclirii drăcești.

Pogorîți voi, Ionel Moja și Vasile Marin și ajutați-ne să ridicăm și să ducem mal de parte povara pildel voastre de

(Continuare în pag. 8-a)

Principele Alexandru Gr. Cantacuzino

Curriculum vitae

DATE CIVILE
Născut la Ciocănești, jud. Ilfov, la 22 Iunie 1901.
Avocat înscris în Baroul Ilfov la 17 Octombrie 1934.

DATE DIPLOMATICE
Intrat în Diplomație la 16 Noiembrie 1924.
Numit Atașat de Legațiune pe ziua de 16 Noiembrie 1924 prin Decret Regal No. 3790/1924.
Atașat de Legațiune, înaintat Secretar de Legațiune pe ziua de 1 Ianuarie 1927, prin Decret Regal No. 104/1927.
Secretar de Legațiune Cla. III-a, transferat pe lângă Legațiunea Română din Haga pe ziua de 5 Iunie 1927. Transferat pe ziua de 1 Mai 1930, pe lângă Legațiunea Română din Varșovia.
Secretar de Legațiune Cla. II-a înaintat Secretar de Legațiune cla. II-a pe ziua de 1 Mai 1930, prin Decret Regal No. 1530/1930.
Rechemat în Administrația Centrală pe ziua de 1 Decembrie 1930.
Orânduit cu serviciul la Direcțiunea politică pe ziua de 1 Martie 1931.
Pus în disponibilitate la a sa cere pe ziua de 1 Mai 1931.

DECORAȚII
1. Cavaler al Ordinului Steaua României Ferdinand I, București 3 Iunie 1927.
2. Legiunea de Onoare în Gradul de Cavaler, Paris, 8 Iunie 1927.
3. Cavaler al Ordinului Polonia Restituta, anul 1927.
4. Ofițer al Ordinului Leu de Aur, Cehoslovacia, 1927.
5. Ofițer al Ordinului Sf. Sava Sărbesc, 29 Noiembrie 1928.
6. Placa Mare Ofițer al Stăruinței Mornănt, 15 Decembrie 1928.
7. Ofițer al Ordinului Coroana Italiei, 6 Aprilie 1927.
8. Crucea Albă, decorație conferită de Capitan.
9. Insigna Falanga Espannola Traducționalista Y de las J. O. N. S.

MISIUNEA LEGIONARA IN VIAȚA STUDENTEASCĂ
Președinte al Micii antante Studențești (Cehoslovacia, Jugoslavia și România 1935—1936).
Conducător al Departamentului Relațiilor cu Străinătatea, în U. N. S. C. R. din Noiembrie 1934, până în Noiembrie 1936.
Reprezentantul Studențimei Române la Congresul Studențesc Internațional ținut la Praga în vara anului 1935 și la numeroase întâlniri Internaționale ținute la Bordeaux, Varșovia, etc.

MISCAREA LEGIONARA
Încadrat în Mișcarea Legionară în Iulie 1935.
Înaintat Comandant Legionar la 25 Iulie 1935, în Tabăra de Carmen-Sylva.
Comandantul Sântierului de la Casa Verde, 1935.
Candidat pe listele Partidului Total pentru Țară, campania Decembrie 1937, în patru județe.
Comandant al Corpului Moja Marin, în 15 Ianuarie 1938.

Misiunea Legionară în Spania
Pleacă în Spania la 24 Noiembrie 1936, într-o echipă de elită, condusă de Ionel Moja și Vasile Marin și predă o sabie de onoare în numele Mișcării Legionare Generalului Moscardo, Legendarul Apărător al Alcazarului.
Aci se înrolează în Organizația Spaniolă de Sacrificiu Tercio și luptă pe Frontul de Sud în primele rânduri.
La Majadahonda cad la 13 Ianuarie 1937 Martirii Ionel Moja și Vasile Marin după care primind ordinul de rechemare din partea Capitanului, se reintorc în țară cinci supra-

temnițat la Penitenciarul din R.-Sărat.

INCHISORIILE:
1. Închisoarea Fălticeni, Noiembrie 1933 cu ocazia ciocnirii cu autoritățile în Gara Pașcani.
2. Închisoarea la Jilava, 10 Decembrie 1933 cu ocazia dizolvării Gărzii de Fier și fiind bolnav a fost transportat în Spital și operat.
3. Închisoarea la Tg-Mureș, 23 Aprilie 1936 după Congresul Național Studențesc dela Tg-Mureș.
4. Închisoarea în lagărele Politice dela Tismana și Miercurea Ciuc în April, Mai și Iunie 1938.
5. Închisoarea în temnița dela R.-Sărat din Octombrie 1938 — Septembrie 1939.

CONDAMNĂRILE
1. Condamnat 1 an și 6 luni de Tribunalul Civil din Fălticeni, 1933.
2. Condamnat 1 an și 6 luni de Tribunalul Civil din Tg.-Mureș și Tribunalul Militar Brașov, în 1936, 1937 și 1938.
3. Condamnat cu domiciliu obligatoriu pe 1 an, în Aprilie 1938.
4. Condamnat la 9 ani temniță grea în Iunie 1938 de Tribunalul Militar al Corpului II Armată București, în lipsă. Intemnițat la R.-Sărat.

SCRIERILE POLITICE
1. Rapoarte cu conținut educativ și doctrinar legionar, în ședințele Congreselor Studențești, Românești și Internaționale.
2. Broșura „ROMANUL DE MAINE”.
3. Broșura „ROMANISMUL NOSTRU”.
4. Broșura „INTRE LUMEA LEGIONARA ȘI COMUNISTA”.
5. Broșura „CUM SUNTEM”.
6. Broșura „Pentru BRISTOS”.
7. STATUTUL CORPULUI MOJA MARIN.

Asasinarea:
ASASINAT DE AUTORITĂȚI ÎN TEMNIȚA DIN RAMNICU SARAT ÎN NOAPTEA DE 21-22 SEPTEMBRIE 1939 LA

ORA 4 DIMINEAȚĂ ȘI ÎNGROPAT FARA CRUCE ȘI FARA PREOT ÎN CIMITIRUL LOCAL.

Povestea unei nopți

de AL. CANTACUZINO

Sunt eu o fire ciudată că resimt urzile, chiar cele încă nefecute și înșiși cele care încă nu s'au tărat până în afara umbrei de unde ne pândesc.

Le resimt în crăpăturile inimii mele ca junghiurile unei rane vîi. În ceasurile acestea gândurile mele curg ca o lavă incandescentă peste înfrigurarea sufletului meu.

Orele acestea îndelungate în cari m'am învîrtit flămînd de răzburare, sub împunătura înveninată de ură a lumii care vrea înfrîngerea viitorului nostru românesc, nimic nu le va putea șterge din amintirea mea.

În întâmplările tragice de pe frontul creștin din Spania, nu am simțit neliniștea prevestitoare a marilor rupturi.

O simt acum.

Și mintea mea pleacă să colinde înapoi anii prin care am trecut, ani încărcăți cu atâtea silinți, multe încă neastovite.

Și mai cu seamă anii care îmi sînt atât de dragi, cei cinci ani de legiune.

Anii dintre 1926—1930, i-am trăit aproape încontinuu peste granițele țării, în slujbă diplomatică. În toamna anului 1930, tatăl meu a obosit și a intrat în odihna de vecl. Atunci, m'am înapoiat în țară și m'am retras din cadrele corpului diplomatic.

Asupra crămpelor de vești legionare ce le prindeam istorisite prin zările dumănoase, s'a îndreptat, din prima clipă, o lumină de simpatie a sufletului meu: fără să cunosc pe nimeni din Garda de Fier, fără să fi știut ceva din dorurile și visele ei.

Deși trăiam într-o societate în care nu pătrundeau decât deformate și strămbate manifestările și dorințele tineretului legionar, simțeam instinctiv efluviiile care îmbujorau în țară atâtea fragede inimii legionare și făceau să pliesnească mugurii de viață nouă românească.

De atunci gîndeam, învingînd orice alte considerații de cuminjenie și de rafinată educație, că o însușire esențială trebuia cultivată în nația română: revolta.

În puțarea oamenilor m'au deșugustat todeauna două ținute: moderațiunea și oportunistul.

Revăd acele clipe în toată bucuriilor și plăcerilor lumii, așa zisă bună, care cheltuie și petrece, când dintr'odată o frîntură și o muștrare de cuget îmi înțepeneau firea și mă îndepărtam cu gândul în spre cei cari suferă și se răcoală, pentru cari simțeam o tainică frățietate.

Și în momentele de bucurie și în cele de reculegere sufletească sau de odihnă mă streceam un gând:

Cum îmi voi meșterugi viața?

Voi alege o viață de decoruri, de prisosință materială, de vanități covârșitoare, pregătindu-mă și învăluindu-mă în acest scop cu însușiri de abilitate, de ipocrizie, de viclenie, însușindu-mi preocuparea egoismului și pofta onorurilor.

Prilejuri am avut: de a face carieră în mari întreprinderi industriale în Germania, în Olanda și în Statele Unite ale Americii.

Am avut și îndemnul să-mi fac un cămin de milionar în țări înzestrate cu multe tentații de confort și lux de petreceri.

Sau era să mă îndrept în spre o viață de încercări, vrăjmășii și trudă, purtînd drept armură: jertfa, o credință așezată statornic și înălțată cum sunt stîncile și pe deasupra mîngăierea sufletească de a fi dintre cei care vor fi odăți și ei iubiți, ca deschizători de drumuri de mîrire spre mîntuirea și învîntămîntul nației care i-a lăsat batjocoriti?

Oricîte ispite scilepau în viața de facilitate, ceva nelămurit mă oprea pe acest alunecăz al vieții de cel mai mare folos pentru persoana mea și mă chema spre împliniri vrăjtoare, împlinite cu spini.

Și dacă ar fi să fie sorocită plecarea mea dintre cei vii acum, vă mărturisesc adevărul că Dumnezeeu nu mi-a îngăduit o mai fericită desmierdare a sufletului decît aceea volor a Lui prin care mi-a înlesnit să cunosc și să simt firul autentic al menirii românilor.

Cu oricîte rele și sfâșieri m'ași mai împărțiat în viață, voi așterne toate mulțumirile mele înaintea lui Dumnezeeu pentru a-mi fi dat anii aceștia de trăire în credința legionară, în apropierea duioasă a Capitanului și în prietenia cristalină a lui Ionel Moja.

Au rămas mulți în mirare de supunerea mea necărtitoare la rândala legionară.

Îmi știu firea răzvîșită, trufasă și semeată.

Într'adevăr, trăirea mea lăuntrică se mistuia despărțită și de-partice de dorințele oamenilor printre cari viețuiam și s'a ferit de mreiele ferecilor și de efluviiile încăntătoare ale vieții din afara mea.

Chiar sunebl măcinării sufletelor multor apropiați ai mei, pătrundeau anevoios până la fibrele inimii mele.

Le primeam și le pricepeam toate numai în cuget.

Instinctiv m'am apărut cu o centură morală fortificată împotriva ingerințelor societății oșdindite în care creșteam.

Trăirea mea lăuntrică se depănă ca într'un subteran unde nu se sirecoară decît îngăbenite razele înstelării cerești și vibrațiile existențelor de pe pământ.

Un subteran ornamentat de umbrele flăcărilor unui cupțor înfundat în adăncimi.

De acela toate hotărârile și simțimintele mele nu prea au fost pătrunse nici de însorirea, nici de

(Continuare în pag. 8-a)

povestită de camarazii lor de luptă Alexandru Cantacuzino 13 Ianuarie 1937

de VERA TOTU

In zorii zilei de 13 Ianuarie, primul ordin de plecare. Pe la ora 10 dimineata, mai in mare, mai alergand prin gloante, ocupam o pozitie dealungul gosei Majadahonda - La Rosas. Sergentul nostru Ortigoza ne spune sa ne facem (masti) parapete de pamant. Singur din toata compania Ionel Moța purla la el, legat de centură, o mlaie lopată pe care o găsim în tranșeele comuniste. Cu seriozitatea sa deosebită, cu răvna de a înfruntă pe străini prin o desăvârșită executare a ordinelor, Ionel Moța începe să muncească și în preună cu Vasile Marin își fac pentru el dot, acolo pe câmp, nu un mic domb de pamant de apărare, ci o cetate în care puseșeră și cărămizi și pietre.

Neculai Totu, Vasile Marin și Alecu Cantacuzino pe vaporul care-l ducea în Spania

Pe urmă ne-am gândit că ori fi avut poate o presimțire. Eu împing cu mâinele un mic mușuroiu de pamant în fața mea. Ca să scobesc mai bine pământul ar fi trebuit să întrebuițez gamele (strachină de tinichea) pe care, cu orice risc, țineam să nu o murdăresc.

Pe la două ne vine ordin să lăsam poziția în seama Maroceanilor. Capitanul companiei noastre ne arată și ne interpelează voies. Era bucuros că și-a salvat oamenii dela un atac sângeros. Plecăm înapoi spre Majadahonda unde, pe la ora trei, ocupăm niște tranșee înalte. Dala stânga spre dreapta, însurându-se în tranșee, venia escuadra III-a cu Marin și Moța, escuadra II-a cu pușca mitralieră, escuadra I-a, eu, domnul Clime și parantele Dumitrescu. Suntem veseli că truda pe ziua aceea încetase și deschidem unul o cutie de sardale, altul o cutie de conserve. Parantele Dumitrescu scrie mușcă dintr-un cârnăț. Vasile Marin face glume; lângă el domnul Clime e vesel și râde la tot ce spune Marin. Ionel Moța e îngândurat și se apucă să scrie în mare grabă o scrisoare Capitanului. Parcă se teme că nu va avea timp să o sfârșească.

Pe la cesuritele trei și jum., încep ghiulele să cadă în jurul nostru și apar pe coama unul deal din față, trei tancuri înaintând în linie spre tranșeele noastre. Tunerile noastre anti-tanc intră în acțiune. Ne uităm cu plăcere la mișcările ghiulele a căror traectoria este perfect vizibilă în spațiu. Vedem cum aceste mici ghiulele lucioase încordează cele trei tancuri în jurul lor. Obiectivul fiind apropiat, aceste ghiulele ușoare ating pământul într-un unghi mai ascuțit și sar în sus ca mingi de tenis, continuând o nouă traectoria. Spre bucuria soldaților, vedem decăzând un tanc lovit în plin și înclăpând să ardă cu flăcări lungi și fum. Bombardamentul se domolește tre vreo jumătate de ceas și reluăm apoi mai frumos. Tural imamic este de o regularitate uimitoare, toate ghiulele cad la doi trei metri de linia noastră de apărare. Acum vedem coborând coama dealului, vreo treisprezece tancuri mari. Primul ordin să ne culcăm la pământ în tranșee. Eu mă ofer să stau în picioare în post de observare.

Ionel Moța ne strigă: „Dacă suntem înconșurați, nu cade prizonier nimenea. Murim toți împreună”. Sunt ultimele cuvinte care ni le-a spus.

Pentru ultima oară, îl văd vii alături. Ionel cu fruntea ca un munte înorât și Marin cu fața de mazărec — lasă să-i crească barba — și privirea întoarsă înspre acuzările sale suferite.

Bumbul devine năucitor. Văjălul ghiulelor și schijelor ne ametește. Explorările obuzelor ne acoperă cu pamant. Tancurile se avansat până la cinci sute de metri de noi, ascundându-se într-o vale. Acum înainteză strurile comuniste. Simt pe lângă mine, în spate, cum trec — unul tăcându-se, alți alergând apelați prin tranșee — soldații noștri. Într-o clipă doar o clipă, îl văd râzând, îndreptându-se spre liniile dinapoi, vreo douăzeci, unul după altul, toți pe fețele crispate de durere, cu carnea spantecată și picurând de sânge. Unul ține după sine un pistol care atârna, altul are bratul așezat, un altul lovit în burta se țânzate, cu vâete înabusite și are buzele albe și fața înmărgă de chin. Dealtminteri fața soldatului în bătaie are culoarea pământului. Văd amestecul, frământător de carne și băine care o clipă înainte fu neune un braț într-un corp omeneș. Niciodată dintre românii noștri, prinții răniți. Fundul tranșeei e o pă-

tie de sânge. Această privire nărucează decât câteva secunde și deasemenea gândul ce-l am cum se le fie de ajutor. Incordat în postul meu trebuie să privegher înamicul. Imai dau seama că pușca mitralieră rămăsese fără servanți. Trece s'o întrebuițez eu, înamicul, după primul salt, se adăpostite într-o vâlcea și trăgea cu mare risipă de muniții. Bulgării de pamant ridicați de obuze mă loviau în obraz, fumul și praful exploziilor îmi usurau ochii. Fac încercări zadarnice, nu pot pune în mișcare mitraliera.

Strig offerului care se adăpostise și el, culcându-se în tranșee ca mitraliera nu mai funcționează, că suntem în totul atacului înamic fără mitraliera. O delință dă doborâtore mă forțeză să înclăp ochii. Când îl deschid o clipă după aceea, privirea îmi cade la un metru și jumătate de mine, asupra unui corp întins cu fața spre pământ.

Ingenunchiu și îl ridic capul. E Moța. Îi tin capul în mâini, privindu-l îndelung cu gândul pierdut în nu știu ce lumi departe. La un metru zace Vasile Marin cu spatele proptit de peretele tranșeei. Mă întorc să urlu lui Clime și parantele Dumitrescu, peste vâjălul ghiulelor și al obuzelor: „Ionel și Marin sunt morți”. Feste băina cu stropi de sânge nelucegat, ceasul lui Ionel Moța stăra de lani, cu geamul spart. S'a oprit. E cine! fără un zert.

Pe în haina străpunsă și sfărțecă a lui Ionel Moța se văd culorile Drapelului Românesc. E drapelul nostru pe care era scris: Legiunea arhanghelului Mihail, Garda de Fier, cu care ne-am prezentat generalului Moscardo. Ionel Moța era încins cu acest drapel, pe care îl luase ca să-l poarte cu el pentru a-l pune în vârful baionetei la atac sau la defilare când euecream un oraș. Cu el speram să intrăm și în Madrid. Desfăc drapelul și îl întind peste trupurile lor. Simt în adâncul inimii mele cum mă străgea, fără rezistență, vraja morții.

Mă ridic în picioare și privesc, cu sufletul pierdut, cum ghiulele explozează pe lângă tranșee, s-

Căutam să deslușim pentru ce Dumnezeu îi apărase cu o atât de ocolitoare și vădită protecție, și păstrase neafinși, cu viață, în funtuna de gloante cea mai ucigătoare, ca apoi să-i cheme la El în ziua de 13 Ianuarie, în clipa sorocita de El.

Simțeam o ușurare — zicându-ne că suntem alături de corpurile lor și ne dădea durerea celor din Tară — fără vești sigure — durerea părinților, a doamnelor bătrâne Moța și Marin, a Capitanului, a soțiilor, a Legionarilor.

Ne gândeam: nemiloasă a fost soarta generației noastre și în deosebi a lui Ionel Moța și Vasile Marin. În copilărie; războiul, pământul nostru sub invazia dumană, doliu mult și lacrimi în jurul nostru. De-a lungul tinereții noastre entuziasm, lovitură primită dela cel chemați să ne lubească, cântece, termite, visuri cu soare, frați de-al noștri ucigși și iarăși închișori, trădare, mișelie, mizerie, buibui, gloante, schije și Moarte.

Ionel Moța și Marin! ciclul încercărilor voastre s'a înclăp. Noi nu am îndurat încă toată partea de mișelii și de răni cari poate ni se cuvine. Cu privirea spre voi, le așteptăm cu mulțumire.

Nu mă'ă întoarec însă în Tară dacă nu aș avea convingerea că pilda vieții voastre va brăzda simțurile și închipuirile generațiilor care vin și dacă nu aș întrezări în viitor cum crește o românească și legionară vrednicie în sufletul nației noastre.

Ne îngheta inima. Ghemuții unul

Strig după brandardierii. Au venit. Suntem trei flințe acolo în jurul celor două iubite și — căzute trupuri de frați, trei inimi românești crispate în suferință, pedeste care se întinde zdrobită în acele zile, la Majadahonda. E o pătanie obicnuită, care nu strică nici dispoziția la băutura nici apetitul, nici somnul nimeni. Din contra, Brandardierii înșuși pleacă cu corpurile. În locul înșăgerat unde s'a înclăp viața lor, nu rămăs baloneta lui Ionel Moța îndoită de o schijă și măștile lor de gaze ciurubite. Ne simțim singuri. Rog pe sub-locotenent să încordeze parantele Dumitrescu să-și îndepinească oficiul de preot și să însoțească corpurile. Parantele Dumitrescu pleacă în urma brandardierilor.

Ghiulele cad mai rar. Locurile lui Ionel Moța și Marin acum sunt ocupate de alți soldați. Stăm în post destul de târziu. Spre noapte comunistii se retrag.

Seara, la apel a lipsit mai mult de jumătate din secția noastră. Am avut mulți răniți în ziua aceea, dar acești singuri doi morți. Noaptea nu am avut pături. Au mai rămas în tranșee dintre români doar doi. Clime și eu. Stăm împreună de santinele până pe la orele 12. Ne proptim sufletete unul de altul. Ne gândim la el, la trupurile lor reci, cu carnea ruptă și chinată.

Într'altul, d. Clime și cu mine ne străngem cumplit în brațe. Se lăsa o brumă deasă peste noi, care pe hainele noastre făcea o crustă de gheață. Nu este frig mai pătrunzător decât cel care intră într-o inimă în doliu, care bate, suferindă pentru un frate mort.

MAJADAHONDA

Mircea Gorunoeanu

Când au plecat să lupte pentru Cristos în Spania însăgerată, martirii Moța și Marin de mult nu mai erau printre noi, printre cei al cărții și lumii acestora.

Văpăia zărilor din soare-apune, din țara în care se clătina așezarea creștină a lumii, după mărturisirea înșuși a lui Moța, nu-i putea lăsa nepăsători pe acei ce îmbrăcând cămășa morții simțeau chemarea ei irezistibilă.

Era firească această detașare de tot ce este lumesc. Mai mult chiar, ea constituia calea necesară, singura cale logică ce se putea deschide unor oameni de autentică plămăză legionară.

În mijlocul torentelor barbare și aporțelor înșăgerate, înșăgerând în dublă ispită cărții, Moța și Marin se rap cu hotărâre și cu supraomenească putere de vechea lume a patimilor și plăcerii.

În dubul marilor răpuri, în spiritele de jertă totală s'a născut gândul pierării în Spania. Gând neșteț de cei mulți, gând criminal răstălmăcit de cei răi.

Să pleci în țară străină pentru o cauză ce nu te privește direct, să-ți ești chiar viața, iată ce nu puteau și ce nu pot încă, — din nefericire,

— mulți pricepe. Foate că e greșit spus: ce mulți nu pot pricepe.

Căci lucrurile acestea întâi se trăiesc și apoi se înțeleg. Și poate că e mai bine chiar să nu fie înțeles, spre a-și păstra prospețimea și curăția originară.

Iar Moța și Marin au plecat dintr-un noi spre a trăi în noi, în noi toți cei care ne culțemurăm în fața jertfei lor supreme.

Cări nu dintr'un spirit aventurier, fie el chiar cavaleresc au părasit meșagurile noastre cei doi mucenici. Nici spre a lupta numai lungește, fizic, împotriva fortunii păgâne și a celor ce „trăgeau cu mitraliera în obrazul lui Cristos”.

Lupta lor este mai mult un prilej de o patetică eloquență, prilej de a mărturisii pe pământul Iberic prin sângele și dăruirea lor supremă o prezentă ce ne depășește pe toți: prezenta neamului în claustrul de viață nouă a Europei revoluționare.

Avea Moța credința năsturoasă că neamul are nevoie de dăruirea sa supremă, că acolo sus, undeva, în carnea cea fără de slove a Vinului, zănduise Domnul în marea-lăunătate măntuirea poporului românesc prin jertfa chinuții sale fapturi lumesti.

Și era atât de încredințat Moța de acest lucru, încât nici nu conștețea că Domnul i-ar fi putut refuza jertfa. Jertfa prin care neamul întreg avea să fie apozat pe ceala de golgotică înălțare a măntuirii.

Iar înfrățirea cu celelalte revoluții naționale pe același câmp de luptă, înțevăzarea încă odată — dacă ar mai fi necesar — căis înțelegere adănc omenească, cu adevărat umanitară cuprindă această jertfa. Căci noi pentru Spania nu mai, și pentru întreaga apărare creștină a lumii au foteles ei să cadă.

Ce viziune creștină, ce înțelegere adăncă a omeneșului în universalitatea sa cea mai autentică cuprindă gestul lui Moța și Marin! Eu au priceput mai bine ca oricine al acelu sub zidurile Madridului roșu se joacă soarta înșuși a

(Continuare în pag. 8-a)

Sunt patru ani deatunci. Primele zile ale Crăciunului trecuseră. Oamenii s'au velsit și au petrecut de sărbători. Vremea era frumoasă, sămeși au fost curățiti de pe străzi și numai la gosa neaua era alba și multă, așezată în căciulii bogate pe fiecare nod de cracă. Serile au răsunat de colinde și acum se pregăteau copii să umble cu plugușorul, să pocnească din bice, să mugească din buhai și să ureze după datină.

De o lună de zile învătasesm drumul spitalului Filantropia. D-na Marin, leșită de curând doctoriță, își făcea acolo stagii. Am cunoscut-o pe dânsa și pe Vasile Marin cu vreo două zile înainte de plecarea expediției legionare în Spania. Prinul drag să mă abată pe la spital. M'am mutat la București abia în toamna aceea și de n'ar fi fost dudua Marioara și Virgil Ionescu, aș fi fost cu totul singur.

Prietenile nu se leagă la comandă și când ești amărât, cu atât mai mult te înclăp în tine.

D-na Marin mă străgea pentru că aveam atâtea puși cari se uneau. Prezentul și viitorul ne păreau aceleși la amândouă, despre trecutul nostru povesteam cu plăcere, mai ales despre bucuria hoinărilor pe creste de munși și prin adăncurile umbrite ale pădurilor.

Era însă ceva deosebit în noi care părea că se mărește zi cu zi. La început chiar băgasem de seamă că d-na Marin are un neaștămpăr sufletesc, un zbucium și o greutate care-l apasă toată flința. Sigur îmi dădeam seama și eu că a fi legionar în Tercio, corpul de soc al armatei generalului Franco, înseamnă să-ți pui mereu viața în joc, dar ceva din taințele cugetului meu mă făcea să fiu oarecum încrăcătoresc în norocul lui Neculai. Dimpotrivă d-na Marin aștepta din clipă în clipă săvârșirea fatalității. Nu știa cum să-și facă mai mult de lucru pentru a scăpa de gândurile negre ce o chinuiau într'una. Pentru a-și face curaj, începu să împletească un pulover, verde pentru soțul ei, zicând că atunci când va izbăvi lucrul tocmat va fi timpul să se întoarecă el din Spania. Pe masă, într-o cutie strălucitoare toate fotografiile cu Vasile Marin. Erau mari și mici, clare sau voalate, făcute în timp de patru ani de când au unit viețile lor. Abia dacă putea sta o oră fără să pună mâna pe cutie pentru a scoate câte o poză mai dragă. Îmi povestea despre fiecare fotografie unde și cu ce prilej a fost făcută, depănând astfel firul amintirilor

că năvalnic și să ne cuprindă toată flința.

Am pornit spre d-na Moța. Încet-coboram scările și treceam coridoarele lungi ale spitalului. Abia după 5 zile dela operație, d-na Marin se ținea voinică și în durerea care făcea să-i svănească imperceptibil colțurile gurii, parca simțea o profundă bucurie.

Intrărăm în curtea interioară a clădirii unde stătea de câțiva ani Ionel Moța. Era plecat de o lună de zile, nouă ne părea că prezenta lui este încă materială. Poate undeva pe pervazul unei ori în colțul unei trepte de scară o mai fi rămas chiar urma mâinii lui sau a pasului său ușor.

De câte ori treceam pragul acelei case aveam o anumită emoție. Era ceva deosebit în odăile acelea. Făcea un colț straniu în mijlocul Bucureștilor, cu agomatul și luxul strigător al Căii Victoriei ce trecea sub ferestre. Nici n'aș putea spune că erau cine știe ce lucruri neobisnuite în casă. Dimpotrivă vedeam mobila potrivită timpului nostru, covore pe jos la fel, tablouri, lămpil. Dar în toate simțeam un gust sănătos specific românesc. Tesături și culori plăcute ochiului dădeau o armonie perfectă. Icone vechi și multe, cărți sfinte, parfumul unei vieți patriarhale, cinstite și curate nu pentru ochii străinilor ci pentru propriul lor glas lăuntric, pentru ochii Domnului care vede cele mai întunecoase culori ale fapturii tale. Din ramă, vesnic prezent, chipul lui Ionel Moța privețea trăsături fine simțite blândetea, înțelegerea și dragostea cari au fost pietrele de temelie ale caracterului său. Personal am cunoscut prea puțin pe acest titan, dar mi-a vorbit mult despre el Neculai.

Sedeam în jurul mesei. În aparență ca trei femei adunate să discute diverse mici întămplări și pentru a petrece o oră liberă. Numai că vorbele pe care le rosteam nu erau ușoare și gândurile noastre se zbăteau ca aripile morții în jurul micului grup al legionarilor plecați pe front.

În ajun am primit scrisori. Aproape toate deuna primeam în același timp vestii. Ne puteam da seama că atunci era o clipă de răgaz acolo departe, la mil de kilometri spre soare apune. Scrisorile făceau două săptămâni pe drum deoarece Franța de atunci era dusmană idelilor creștine și naționaliste. Când primeam în mână plicul cu multe stampile, rupt pe la colțuri, mândrit, boțit, întorziama o clipă sorbind din ochi știrea scrisă de o mână

putem munci prin spitale cât mai aproape de soții noștri. Pentru mine însă era o amăgire fermecătoare și totuși un vis ce simțeam că nu e cu puțină să fie realizat. Din ce în ce mai mult pentru d-nele Moța și Marin acest vis devenea în mîntea lor mai material, mai posibil și mai ales mai necesar. Stând de vorbă cu ele mă priceam și pe mine valul neliniștii. Făcarea cuvânt nu era un cuvânt simplu, ci parca emana împreună cu el din sufletele chinuții și o forță nevăzută, o cutremurare, o rugămintă, un strigăt de alarmă. De cum ne întălnesam la un loc, începeam să crească încordarea, frământul și așteptarea a ceva mai presus de puterile și voința noastră. Sunt lucruri pe care e foarte greu să le redai în cuvinte. Sunt mișcări, sunt lumințe în ochi mai scrute ca fulgerul, sunt vibrații strâni în glas și o anumită nemiscare a trupului său din contra un tremur înecet pe care nu-l vezi, ci doar îl simți.

Rând pe rând îmi plimbam ochii dela d-na Moța la d-na Marin și înapoi. Trecea timpul și febra noastră creștea. D-na Moța își ținea capul drept, mândru, parca grădindu-se pentru a înfrunta vijălia. Trăsăturile ei fine încremenuse și numai ochii verzi, ochii frați cu ai Capitanului, scânteiau de flăcări lăuntrice. Obrazul oval încadrat cu păr negru, părea că a învlat dintr'un tablou de altă dată, dintr'o epocă de lupte aprigi și virtuți cavalericești. Alături d-na Marin avea cu totul altă înfățișare. Obrazul ei schimba miș de expresii, vibra tot, ochii calzi se agitau noaștămpărâți și te pătrundeau dogoarea sufletului ei.

Cu chipuri deosebite și cu voci deosebite, ele simțeau și spuneau același lucru.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să ne grabim. Va fi nevoie de noi. Nu putem să mai stăm aici cu brațele încruciate când dincolo poartă...

Nu terminau această frază. Ată care le trăgea nu era pentru îngrijirea rănilor. Ele se zbăteau de durere în presimțirea jertfei mari ce li se va cere. Li se părea că dacă ar putea merge lângă soții lor, poate prin rugăciunile și prin dragostea lor ar smulge viețile lor din mâna morții. Se aruncau cu toată puterea desnaședii asupra unui pai în puhoiul apelor, crezând că poate vor opri destinul. E atât de greu să te smulgi simțirii și să te ridici pe culmile resemnării.

Lângă noi, curățți și neștiutori, se jucau înclăp Gabriela și Mihăiș.

Porta de intrare în Toledo, păzită de Arhanghelul Mihail, patronul orașului

despre cele mai frumoase zile. Și părea într'adevăr că cealce a fost a fost tare de mult. De sigur nu lungimea timpului era mare, ci depărtarea între noi și cei dragi, dar mai ales pericolul în care se aflau ei și teama noastră pentru viața lor.

Am fost și la d-na Moța, urma să mergem și într'una din zilele Crăciunului, dar eu am fost să-mi văd mama în Basarabia, iar d-na Marin își făcuse operația de apendicită. Am fost surprinsă aflând despre aceasta, deoarece nu s'a plăns niciodată că ar avea durerci. Jumătate încercând să gumească, jumătate — de mărturisire, d-na Marin spuse că a vrut special să petreacă sărbătorile în pat, departe de bucuria tuturor, singură cu gândurile ei, sperând că poate suferința ei voită va ocroti pe soțul ei de vreun neoz. Pe masă am văzut o carte de rugăciuni cu semnele puse în două-trei locuri. Tratatete de medicină și operele literare stăteau neglijate prin colțuri. Ochi d-nei Marin aveau o lumină mistică. Pentru prima dată încerca o credință plină, vie, fanatică. Mulți dintre noi avem sentimentul religios dar sedie moleșim în eucetele mai adănci ale cugetului și

trebuie să vie anumite șgduțuri din afacă pentru că să isbucnescă dragă. Ne întrebăm cu groază în suflet dacă această mină de cănd a scris și până în ziua acela mai este oare primă de umărul ei și dacă întreg trupul mai este zdrăvan ori poate zace în febră sau e sece pentru toțdeauna.

Sunt atât de departe de voi. Doamne fereste, dacă Ionel va fi rănit, cum aș putea ajunge la el la timp.

Nu voiam să vorbim despre moarte, numai că gândurile nu ni le puteam opri.

Su spune că se pregătește ofensiva, că trebuie să înceapă în Sarmaria, poate chiar zilele acestea.

Ne dădeam seama ce este o ofensivă. Sângele va curge sîroaic și bărbății vor fi în prima linie de foc.

Mă gândesc de mult să plec într'acolo, să fiu aproape de Ionel. Să mă înrolez în Crucea Roșie, să îngrijesc răniții și să știu că undeva la două-trei ore de mers se luptă Ionel și că dacă Dumnezeu va vroi, să am fericele cu ei stau la căpătâiul lui și să-i alin suferința.

Doar de a pleca în Spania ne muncea de noi. Chiar ne acotășam cât oare ne-ar costa drumul, cum am itea căpăta pașapoartele

și cum am fi primite acolo ca să Trup și suflet din flința lui Ionel Moța, copii sortii să rămână orfani de tată abia peste două săptămâni. Cautând să-mi risipeșc s-marul, mă uitam la el. Băiatul părea că seamănă cu mama, fețta era leșită Ionel Moța. Același frunte bolnăv, părul blond și privirea larg deschisă și bună. Mihăiș conducea jocul, dădea porunci hotărâte, era concentrat și matur pentru anul lui. Totuși din când în când rămana câte un hohot de râs și o țârma de voci arginții și o părere de rău tăcută și făcea să mă gândesc că seamănă cu mama și mă înșășea că copilăria mea zburlnică și inconștantă, care trecuse pentru toțdeauna.

Vinea noastră de lumină și sfârșitul nostru de fulger strălucind în hexua înconșurătoare, ne ordonă și ne arată drumul biruinței legionare.

Ing. GH. CLIME
9 Ianuarie
204 Biruinței dela Arabaca

Vaporul Monte Olivia, pe care au călătorit legionarii spre Spania

Mărturisesc

(Continuare din pag. 5-a)

Jertfa totală în acest an de violențe încercări, când conștiința multora va fi pusă la încercare de suflet și seceta de credință a proaspeților promovează la păstoritul naționalismului român.

Căși suntem legionari, noi astăzi mărturisim că revoluționarea firei neamului român nu se va face decât prin duhul nostru.
Duhul marilor rupturi din puhoiul materiei și al lăcomiilor cărnelor noastre omenești.
Printre biruințele legionare, cele mai de seamă vor fi acelea cucerite asupra slăbiciunilor și pofelor noastre trupesti.
Noi știm, prin tine, Ionel Moța, ce este revoluția națională și legionară.
Ea nu este politică constructivă pentru fericirea atacerilor noastre ci rupea Eliei legionare din avuție, din petrecere și bucurii.
Un tânăr militant, comunist, frenetic italian, îmi zicea acum așa ani:
„Nu cred în nici unul dintre cei cari au un cămin, un pat, o familie, prieteni și patrie”.
Am luat rămas bun de la el fără să-l răspund.
Îl răspund astăzi:
Noi ne iubim și căminul și patul și familia și prietenii și patria, dar am învățat dela voi Ionel Moța și Vasile Marin, să fim pregătiți de a ne rupe din toate aceste mreje și îndulcirii, pentru înălțarea Crucii și a Destinului românesc.
Voiu greși și eu, voi greși și camarazii mei.
Dar nu prin slăbirea sentimentelor ce le-ași implantat în noi.
Voi greși poate prin neînfrântă dăruire de suflet și orgoliu.
Voi păcătui prin intoleranță și exaltare, prin rigiditate, a-vântare și extremism.
Aceste greșeli le vom plăti cât crede cel de Sus că fac.
Ele vor însemna însă revărsarea zăgăzită și totuși strălucitoare a forțelor noastre autentice naționale, iar nu exprimarea degenerată și imprumutată a cursurilor semite.
În cronica istoriei spre cinstirea lăcomiei acestui neam, va trebui pus la loc blestemul și întunecatul, mărunțurile intrigilor, ale jostnicilor tălănuite și ale pofelor urâte cari s'au în-

vărit de a se căptuși cu feleșe din deșteptarea creștină și națională a României.
A cum pentru mine, credeti-mă, nu am dorință mai însetată decât să flu alos să pot ajunge nu prea departe de voi, în împărăția duhurilor fără trup și când voi zări această paradă a prigonitorilor și a călăilor naționalismului, defilând în chip de triumfători sub faldirile drapelului pe care l'au mânărit și în care au aruncat cu pietre, să-mi pot răcori sufletul avșărlind, odată cu voi, — peste acest corp de dezertori din generația învinșilor, fălindu-se cu steagurile, svasticele și decorațiile învingătorilor — biclucitorul degusat al sufletelor milionare, pentru târătoarele vieții mercenare.
Acesta am avut de mărturisit, de aniversarea zilei înțării voastre în viață, Ionel Moța și Vasile Marin.

Povestea unei nopți

(Continuare din pag. V-a)

tunetele împregălate în aerul liber și nici șlefuite de vânturile lumii, ci toate s'au copleșit în dorirea tainică a fapturii mele.
Un destin înegăduitor mi-a lăsat o fire supărătoare de închisă care s'a vrut luminată numai dinlăuntru.
A fost o pedeapsă sau o onoare? Si una și alta.
O pedeapsă pentru că strămoșii mei au cules multe păcate asupra lor, fiind prea abili și adaptabili — și prea s'au bucurat de vanitățile și profiturile lumii lor.
O onoare. Aceea de a fi fost învrednicit să port în mine atâta știință de revoltă, încât să fiu pregătit să plătesc, prin cazne multe, închipuirea împodobită ce mi-am împlinit-o despre nașta mea, închipuire pe care de ani de zile, în mil de ceasuri fără linște, neobosit o servesc.
Acesta arșită lăuntrică nu simțit-o cred mulți din camarazii mei de generație, de ar fi numai un timp trecător.
Acest tipic revoluționar nu este apăsător numai de nedreptatea socială și nici de neastâmpărul văditei primăverii și de neceșitatea unei linii de înălțare.

Cuvintele rostite de Alexandru Cantacuzino în fața sicriilor lui Ionel Moța și Vasile Marin la Casa Verde

(Continuare din pagina I-a)

Am refuzat să raționăm, să cunștinăm, să socotim.
Când Legionea Arhanghelului Mihail sare în ajutorul lui Dumnezeu, eu nu se tărgușea și nu pune condiții. Nici condiții de grad, nici condiții de timp.
Ionel Moța, ca șef al echipei noastre, a cerut o singură favoare. Să fim în prima linie, sub drapelul cel mai currit de gloanțe, în focul cel mai ucigaș.
Așa a fost simțirea lui.
Acesta este, Căpitane, linia de înălțare legionară pe care ne-a deschis-o acum 17 ani. Acum nu mai putem — nici unul dintre legionari — călca alături sau da înapoi.
Acesta este exemplul de sfărțimare a pofelor pământesti, prin care El a vrut să ne plămădească sufletele noastre ale tuturor Românilor.
Nu se poate, gândea El și gândim noi, că Dumnezeu să nu însemne cândva pe răbojul recompenselor divine meritate de nașta noastră, dinuța legionară a celor șapte ostași români luptători pentru El, pe frontul creștin din Spania.
Avăți aminte, Camarazi, că, în acest caz, Ionel Moța și Vasile Marin spun sus în Ceruri, o vorbă bună și hotărâtoare pentru izbăvirea și mântuirea Românilor.
Din prima clipă, chiar înainte de plecare, m'am înfrățit cu Ionel Moța în aceste svăeniri sufletesti și port alături de el aceleași răspunderi.
Voi însă, Ionel și Vasile, spre slava numelui de Român, v'ați petrecut credința cu tot sângele nostru.
Eu am întreprins durerea de a fi contribuit să îndrum echipa pe linia neascultării ordinului Căpitanului și a morții și de a nu fi murit.
Tu ști însă Ionel și tu Vasile, voi știți că nu este viața mea.
Dumnezeu s'a vrut ca în temelia mării viitorului românesc să fie două suflete gigantice și de graoți.
Și le-a ales pe ale voastre.
Din cele ce vorbeam, deșprind câteva cuvinte pe cari sunt sigur că ni le-ar fi zis cu sufletul morții, dacă nu s'ar fi stins din viață atât de fulgerător:
„Nu mă jelii”.
Sângele meu cumpără biruința

Indreptarul Corpului Moța-Marin

(Continuare din pag. I-a)

o contribuție lunară în bani pentru organizarea serviciilor și constituirea unui fond de ajutorare a luptătorilor răniți, întemnițați sau nevoiași și pentru cinstirea și îngrijirea morăntelor celor secerăți de Moarte.
ART. 20. — Zius de 13 Ianuarie este sărbătoarea sfinții a Corpului Legionar Moța-Marin.
ART. 21. — Corpul Legionar Moța-Marin nu este în nici un fel o organizație militară sau para militară, sau din cele oprite de lege.
Denumirile ostășești din acest indreptar, amintesc doar pentru sentimentele de evlavie legionară-cădrelor trupelor în care, în ultimele luni ale vieții lor, au trăit și au murit Ionel Moța și Vasile Marin.
ART. 22. — Corpul Legionar Moța-Marin, nu va lua ființă, și acest indreptar nu va intra în vigoare, decât în ziua când conducerea Legionară va da instrucțiunile coavente.
Alexandru Cantacuzino

Neamurile ne vor găsi pe noi învățători

Legionarismul este în primul rând credință în Dumnezeu, în sensul cel mai pur, în sensul tradiției noastre creștine.
Ei bine, faptul acesta e hotărâtor pentru poziția românească în perspectiva istoriei care se deschide. Pentru că pe acest drum, al căutării colective a lui Dumnezeu vor trebui să vină după noi toate neamurile. Act se svărcolesc toate neamurile să ajungă, dar nu pot încă să ajungă. Spunem altă dată că lumea se întoarce, fără voia ei aparentă, împinsă de năzuințe organice, din nou spre Dumnezeu. Spunem că acesta este un mare proces sufletesc al căruia mers e fatal în istorie.
Ei bine, pe drumul acesta al întoarcerii oamenilor către Dumnezeu, neamurile ne vor găsi pe noi învățători.

VICTOR PUIU GARNICEANU

ION MOȚA

de ALEXANDRU RANDA

S'a încercat de repetate ori să se bagatelizeze Mișcarea Legionară ca pe un fenomen de reflex și o marfă de import. Viața, faptele și moartea eroică a lui Ionel Moța sunt suficiente dovezi pentru a arăta contrariul.
Ion Moța aparținea acelei rase viguroase de români mărginași, care trebuia zi cu zi să lupte pentru afirmarea românismului ei. Ajunge președinte al „Centrului Studențesc” din Cluj, unde activează cu mult avânt, influențând spiritele prin ascendenții și competiția sa covârșitoare. Serie despre noua orientare spirituală a Europei în „Acțiunea Românească”, într'un timp când opinia publică românească nu știa despre Mussolini decât foarte puțin, iar despre Hitler nimic. Paralel cu marșul asupra Romei și Putsch-ul din Muenchen, Ion Moța începeu în rândurile studenților naționaliști lupta dărză pentru trezirea maselor din letargia burgului, pentru a preînțâmpina năvala elementelor de rasă străină, care în urma noii constituții liberale prezentau un mare pericol pentru neam. Dorea o țară care strâns unită înălțur hotarelor să se impună ca un tot masiv și să-și câștige prin luptă o concepție de viață spirituală superioară. El reprezenta onoarea naționalismului studențesc creștin în toate problemele de actualitate. Ca răspuns la această atitudine intransigentă, politică, sistemului de atunci îl elimină din toate facultățile.

La congresul studențesc din anul 1923 dela Iași, Moța îndeamnă studențimea aproape epuizată să-și străjăie rândurile. Împreună cu Căpitanul e ales în comitetul de conducere al celor cinci. Aici ia pentru prima oară ființă ideea de a fixa ca obiectiv de luptă, pe lângă apărarea rasei și „Numerus clausus”, sfărâmarea partidelor politice. Pentru fanarul Codreanu, aderarea lui Moța înseamnă mai mult decât toate rezoluțiile congresului.
Guvernul de atunci procedează cu măsuri polițienesti neomenos de aspre și totodată ilegale în contra studenților, dintre cari suferă mai mult cei lipsiți de mijloace. În consecință Căpitanul și Moța iau în muniți Bucureștii hotărârea eroică de a da un exemplu istoric prin sacrificiul lor propriu în calitate de conducători ai tineretului. Adunarea conjurației din 8 Octombrie 1921 la București a fost trădată poliției și cu armare 12 dintre tinerii conducători sunt închiși în celulele mușegăite dela Vicărești. Din suferința comună a celor 12 tovarăși de celulă se cristalizază sub semnul Arhanghelului răsunătorul acestă comunitate politica și acea concepție de viață care e chemată în urma sacrificiilor de sânge, să purifice atmosfera de mocirlă în care căzuseră sistemele partidelor politice.
În închisoare și în timpul instruirii procesului, Ion Moța ia hotărârea de neînălțurat de a trage la răspundere pe însuși trădătorul. „Numai trădarea ne-a nimicit puterea națiunii. Noi Români n'am știut să răspundem la trădare cu arma în mână”. În ajunul procesului își procură un revolver. Trădătorul Vernichescu e răpus. Dar, pe când ceilalți acuzați sunt achitați, de jurați, Moța rămâne întemnițat până la 26 Septembrie 1924. Însfârșit urmează și achitarea lui, ceoace înseamnă o afirmare a conștiinței naționale trezite, exprimată pe atunci doar prin verdictele juraților.
Dar după o lună de zile Moța împreună cu cei 12 camarazi din Vicărești, e din nou aruncat în temniță. După 60 de zile de închisoare îndurată pe nedrept, el începe greva foametei. Pe zi ce trece, indignarea poporului crește iar guvernul trebuie să cedeze. Trupurile extenuate până la moarte a dărilor apărători ai conștiinței înoriri naționale, sunt scoase din temniță pe țărzi.
În Grenoble Moța împreună cu Codreanu, trecând prin nespuse greutăți, cută să-și termine studiile. Pentru a satisface serviciul militar e obligat să se înapoieze în țară. Dela 24 Iunie 1927 îl gă-

CAMARADE COMANDANT VASILE MARIN!

Putești aici în presimț, nu-i așa? Tu simți nimer de prezent cu zăni lău plio, sincer și înălțur. De audea din nevădint așteptăm să apară așea între noi cu eol surăz cuceritor arborat în colțul gurii și cu eol sură de dispoziție veșnică pe care-l subliniază în sprincenele dreapta ridicată băfătoasă în sus. Îți simțim străngerea de mână apăsată și plăcerea cu care te ligăzi de gândurile și de vulturile noastre, cercetându-le în tim, căutând voluptatea acelor prieteni anbilizate în care ironia subțire, care preapune neapărat apropiere, colaborează cu îmbrățișarea camaraderăscă.
Erai năic printre noi din acest punct de vedere și exprimai pretinziții așea largă capacitate de dragoste pe care e cere Căpitanul legionarilor. Noi lipsești așa de mult Camarade Vasile Marin! Pe căi îl întâlnim, camarazi și prieteni, mărturisesc o îndărăată nevoie de a te vedea neapărat. Erai așa de legat de inimile noastre că deșprinderea ta de noi pare că e rupt ceva din ele, ceva care doare surd și profund.
Am pierdut de azi înainte prieteli așea admirabile joci de idei, acelor înecădesece bucurii intelectuale pe cari ni le prilejuiau întâlnirile cu inteligențe și cultura în de specifică așea românească.
Nu te vom mai întâlni în paginile acestor reviste și nici în paginile literaturii legionare cu atilă tăa vin, deșprindător și plin de împasimări.
Am rămas singuri „Vestitori” tăi, pentru care orăntai așe întregi uitând de masă, alergând la toi, și în pleoaci pe coloanele lor cu așea bucurie fre-

nelică de copil mare îndrăgostit de via. Au cămas însingurate diminețile laborate de la hotar în care te ai înălțur și vază întregă, țărina românească pe care un altăz dăruit lui Dumnezeu.
Erai atât de neostent, Camarade Vasile Marin, atât de prezent pretinziții, în bălăia legionară, că lipse te se va simți veșnic. Noi lipsești doar certitudinea că vâșlești așea calm, cu scripi de herovic deasupra svărcilor noastre de aci și ne porți prin lumina.
Nu se poate să fie altfel. În ziua de 12 Ianuarie aștin o sursoare unui camarad din Ardeal, te-ai cerut prezent în ea, cu o putere care mă urmărește și astăzi cu o îndărătare conștientă. Poate că era așea în care Dumnezeu îți primisește scripi de amar și ne cercetă.
Ne-ai deșprind prietene Vania, așa-ai deșprind neamăntat de tot. Azi îngemănășam în Iaja Jertfi tale aștin pe lăște și pentru așea neam românesc ce l'ia fost atât de drag.
Ne-ai purtat și ne-ai apropiat deșprind de Jertfi.
Cum ai face însă să nu mai plângă atilă Roby! Plângă neșprindit ne aștin când v'ași deșprind în gaza și când îți erau și în ochii pitai de lacrimi, plângă și aștin să-ți simți deșprind prețioasă-șe prin bucia.
La noi așea, în chenarul albăstru al fotografiilor, plângă fetița cu ochii negri pe care te ai în toțeaști „pui de acșimă”.
Când ne mai întâlnim sus în muniți la hotar de neșuri, prietene Vania? Trăiești Legionar și Căpitanul Iordache Nicoraș!

Am pierdut de azi înainte prieteli așea admirabile joci de idei, acelor înecădesece bucurii intelectuale pe cari ni le prilejuiau întâlnirile cu inteligențe și cultura în de specifică așea românească.
Nu te vom mai întâlni în paginile acestor reviste și nici în paginile literaturii legionare cu atilă tăa vin, deșprindător și plin de împasimări.
Am rămas singuri „Vestitori” tăi, pentru care orăntai așe întregi uitând de masă, alergând la toi, și în pleoaci pe coloanele lor cu așea bucurie fre-

Morții noștri

de VASILE MARIN

Pământul revăin măngăiat de nescu, țărânu Bălăianu Nicolă.
razele soarelui din această primăvară timpurie, ne-a trimis în dar ghiocii albi ca spuma și violețele parfumate cu toată miresmăa gliei și a cerului. Nu flori, ci suflete; sufletele morților noștri contopiti cu țărâna, cari au învins înădoată materia și au răbit până la noi cu moartea pe moarte căl-când.
Din pustul morții fizice, din sterpiciunea înghețată a iernii, ca și în primăvara trecută, ca în toate primăverile ce vor veni până la sfârșitul veacurilor, sufletele morților noștri înfloresc și ne zămbesc parfumați, în simțire sau pe coline, din câmpurile în care au căzut fulgerați de gloanțele dumașniilor sau din pădurile prin cari au fost purtați în lanțuri.
Îngemănați cu eternitatea, morții noștri din lumea lor de dincolo, ne ocrotțe și ne îndreapță pașii. Ei au realizat acolo, în câmpurile Domnului, o altă legiune, și ca pe vremuri când erau ființe muritoare, sunt camarazi. Camarazi de luptă, camarazi în viață, camarazi în moarte. Stau cot la cot, umăr la umăr studentul Sterie Ciurmești, muncitorul Niță Constantin-

Mormintele lor sunt pretinziții; ele alcătușesc punctele cardinale pentru geografia spiritualității românești. La căpătul lor, sub umbra crucii strămoșești, vin zilnic pelerinii legionari ca să re-înnoiască legământul de jertfă și să se împrosțeteze cu forțe noi de viață.
Morților noștri le închinăm câteva clipe de reculegere în fiecare zi din viața noastră, sub o-crotirea lor începem ședintele în Cămburile noastre; pe ei îi invocăm și sub scutul lor pornim la luptă. Ei sunt lucrul de viață eternă pentru sufletele noastre, pentru inimile noastre, pentru faptele noastre.
Purtăm cu toții cămașa țesută din firele nevăzute ale jertfii lor. În taberele de muncă frământăm pământul în care s'au imprimat pașii lor și durăm cărămidă zidirii unei vieți noi, din țărâna stropită cu sângele lor. Pe temelii fixate în eternitate prin sfințele lor oase, ridicăm în cântec, pentru un milion, cetate mândră și cuprinzătoare neamului românesc întreg.
*) Cămburul Argeșului, 20.III.1936.

MAJADAHONDA

(Continuare din pagina 7-a)

Creștinismului și a renașterii a-riene. O spune atât de simplu și mișcător însuși Marin: „Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Mi-am făcut-o cu acleaz drag, ca și cum ar fi fost vorba de jara mea”.
De aceea, atunci când se va întocmi diplomația cea nouă a Europei, Moța și Marin vor trece în fruntea ambasadorilor ce revoluția legionară a trimis cu frățească so-lie tinerii Europei.

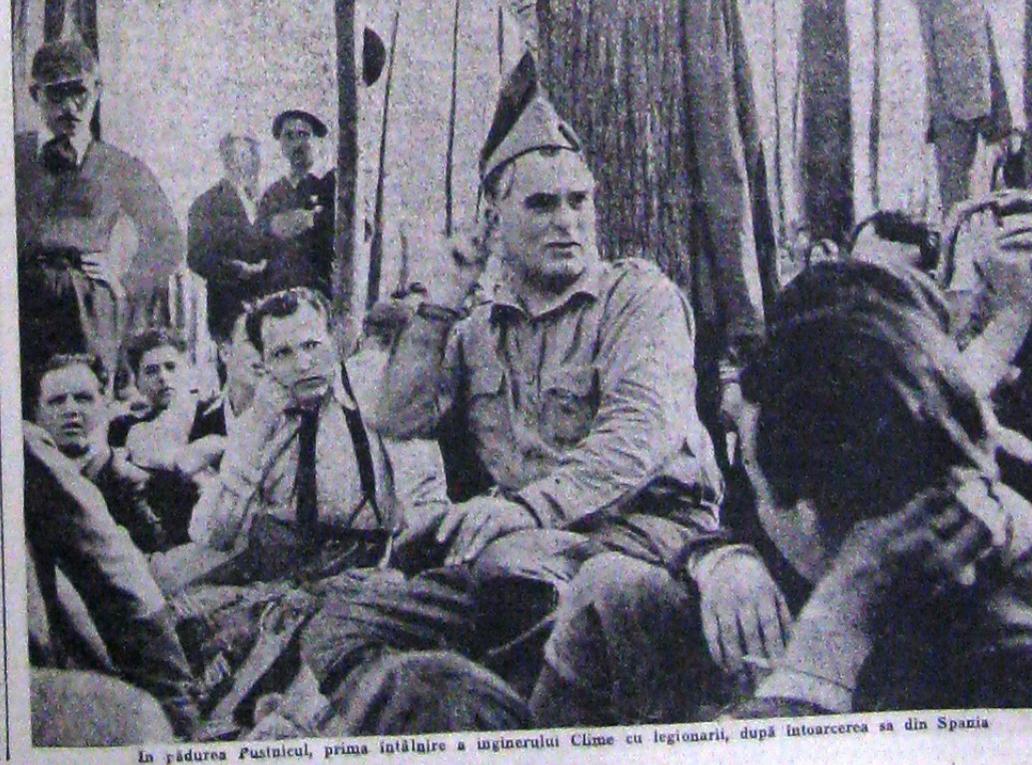
În 13 Ianuarie 1937 noi eram prezenți în Europa politica doar prin semnătura cu sânge a muce-nicilor Moța și Marin.
Comemorarea de azi este de-aceea comemorarea primului act istoric, în lumea internațională, a Legionii.
Iar sângele dela Majadahonda e garanția noastră diplomatică cea mai însemnată.
Mircea Goruneanu

Măsura creștinătății noastre

de ION I. MOȚA

„Nu știu ce vor zice teologii, despre a căror știință n'am multă cunoștință, dar măsura învierii noastre interioare, măsura creștinătății noastre vi-ve, o văd mai ales în măsura jertfii pentru binele alinați: a unei jertfe personale liber, cu dragoste și cu clan consimțite, fără gând la respectarea formală a nu știu căror reglemente bilaterale dintre noi și Dumnezeu.
Jertfa aceea care e deșprindută în noi din dragoste, dintr-o dragoste pentru altceva decât ființa noastră, jertfa aceea care ne înunță pustini-dă-ne așezarea omenească a vieții dar ne înălțarește totodată cu satisfac-ții pe care nu le poate cuprinde graul de neceșitate, această jertfă e faptul care smulge de pe ființa noastră ca-rapea nesimțirii față de cele du-mnezești, și transformându-ne într-o rădă vie, de „soare și sânge” (cum ar zice Radu Gyr) ne pune în di-rectă comunitate cu Dumnezeul care pătrunde năvalnic și deșprindut în sufletul nostru, și devenim astfel vil sufletește, mai vii, mai creștinați.”
Jertfa este astfel măsura creștin-tății noastre.
Cine a jertfit ceva, în acest fel, în-țelege și vede mai bine pe Mântul-morț, căci simte o apropiere, o com-unitate între o particică a structu-rii lui și Dumnezeul cel viu care co-boară printre noi.
Sunt oare mai aproape de țărâna Crăciunului cei cari o viață lătrău-ău-ne respectat doar granițele po-runcilor, vrând-nevrând, fără a se fi luminat însă în adâncul lor prin pu-terea vie a dragostei care duce la jertfă?
Nu! Dacă ochiul nostru ar putea înțelege zărlie cerești din nălojuc că-țora se va coborî în curând Mântul-

lor pe pământul românesc, el ar vedea, alături de Mântul-morț și de sfinții Bisericii, toate sufletele de vi-țelii cari s'au jertfit bucurosi și con-șimțitori pentru a ajuta pe zăvoagelii lor: n'ar lipsi nici Horia, nici Tudor, nici Avram Iancu, nici Brâncoveanu, nici multimea celor cari s'au jertfit cu adevărat, din toată comora su-ffletului lor. Căci în el mai mult decât în alții creștinătatea a fost vie, el mai mult decât alții s'au înțegrat în comunitatea Bisericii creștine, for-mându-i trupul viu, implinit.
Tineretul de astăzi, luptător și el pentru binele neamului românesc și al rândurilor viitoare de oameni, în-țerește această care-și strică orândur-ile personale ale vieții egoiste pen-tru a-și asculta vobură vie din su-fflet care-l îndeamnă la luptă și la jertfă pentru neam și creștinătate, — această tineret are dreptul să se bucu-re de sărbătorile apropiate ale Nașterii: el s'a apropiat de ele și sufletește.
Iar cei cari dăcășese acest tineret și-l muștrăză toamă pentru ceoace e viu în sufletul lui, cei cari, ori-cine ar fi, îl insultă afirmând că nici o operă de educație și de înălțare mo-rală nu s'a înfăptuit în tineretul ro-mânesc de după război și că deci mănesc de după război și că deci trebuie organizată acum educația lui oficială și cu anasina, — aceștia toți să cerceșe, acum de Crăciun, dis-tanța care-l deșparte de mincena-șterii sfințe și să constată că nu înțelege nimic din adevăratele bucu-rii ale Crăciunului. Și vâzându-și morțaciunea din suflet, să se dea la o parte din calea tineretului de jertfă, dacă nu pot să-l înțelegă, să-l pretuiașcă și să se bucu-re cu el.”

În pădurea Pustulcu, prima întâlnire a inginerului Clime cu legionarii, după întoarcerea sa din Spania

Acatistul Moța-Marin

Noi lacomi pământului, noi câinii
fără țară să scoatem capul
din beșni și să ne luminăm.
Noi uitătorii minunilor, noi batjoco-
[ritorii]

sângelui dumnezeesc
să ne oprim și să ne minunăm.
Noi hulii ingerilor, pismașii
neprihăniții, cupe golite,
să ne adunăm glasurile pierdute
pe vămile pustiei și să cântăm:
Slava morții roditoare
Slava morții născătoare de viață
Sărăcia celor lipsiți de trup
Pentru o mai curată înfățișare
Pentru o mai grabnică înălțare
Slava fiilor tăi prizoniere Iisus
Slava soldaților Tăi
Ion și Vasile
Smulși dintre viețile noastre in-
[tristate]

De o ne mai auzită chemare
De urgia dragostei Tale
De vitezeasca lor măturie.
Noi cărora soarta nu ne-a dat
altă de fericită moarte
Noi treștile plecate de toate vân-
[turile]

Noi țărâna risipită de treceri
Noi lutul frământat de diavoli
să ne adunăm glasurile amușite
de mirare și să ne rugăm:
Pentru a vrednici vreedată moște-
[nirea morților noștri],
Pentru a nu-i face să se cutremure
în liniștea nesfârșită a cerului
Pentru a nu le turbura somnul
Pentru a nu gonii dela ei
legiunile Atotputerzicului
Pentru a nu întineca vreedată
Crucea care i-a călăuzit.
Te Ioane îngerească intruchipare
Te Vasile neînfricoșat însoțitor
Voa răzbutător al Crucii pângă-
[rite]

Luptătorii neamului să se incline
Legionarii neamului să se incline
Mereu văzând cumplita
voastră întâmplare
Mereu văzând cumplita
morții îngenuchiare,
Când Bisericele se năruiau
Când Iisus rădăcea schingiuit
Prin cetățile pângărite
De ura jidivilor fără de țară
Când duhul Spaniei se clătina
Lumecând spre apele morții
Si Ioane, venecioasă făptură,
Tu, tu Iisus iubitor al morții
Vași înșine trupurile prea cuvlin-
[cioase]

Pentru sprijinirea Crucii scrobite
Pentru a feri obrazul de floare
[al lui Christos].

Ei născuți din unirea cerului cu
[făcând pământ]

Turma călăuzită de auzul marei
[steluțe din Noaptea]

Neam păstrător al nepieritoare-
[lor seminții]

Arbore din care uraganele
Au smuls erangi încercate de rod
Plăși și bucură-te la îngropăciun-
[nea]

Mugurilor tăi căzuți:
N'ai să-i mai vezi niciodată!
Dar din ei va răsară primăvara
Nesfârșitelor bucurii
Plăsurile băute de viscol și arșite
Vor fi iar mângăiate de zefiri
Mugurii tăi se vor deschide arbore
[mulținar],
Seminițele tale vor învia neam păș-
[trător]

Ca flăcările de sub ceușe
Steaua Răsăritului va lumina din
[nou]

Cerul nu va mai fi despărțit de pământ
[mânt]

Legiunile Arhanghelului și legiu-
[nile Satanei]

Se măcinau pe intristatul pământ
[al Spaniei]

Și morți nenumărați umpleau san-
[turile în flăcări]

Tu Ioane Făt-Frumos al legiunii
Și tu Vasile neînfricoșat luptător,
Purtați de nevăzuta Cruce
Din inimile voastre
Purtați de nevăzutul Arhanghel
De neuitata făgăduință a Bunei
[Vestiri]

Treceați peste apele morții
Ca într'un cântec doar de voi
[auzit].

Prin crâncena ploaie de oțel

Aruncată peste trupul
Fără de moarte al Mielului
Brațele voastre își făceau loc
Secerând moartea
Luminând întunericul,
Stăpînd prăpădul.
Bucură-te neam și plângi năpraz-
[nica moarte]

A celor plecați din tronul tău:
Biruința lor e mai tare decât moar-
[tea!]

Bucură-te și te cutremură de în-
[drăzneala lor]

Bucură-te neam care după vesul
[din urmă]

Cu morții tăi scumpi înalte
Te vei înfățișa la judecată
Cu legiunile răpuse de vrămași
Gata pentru slava odihnei ve-
[nice],
Bucură-te neam însingurat de colții
[atator fiare]

Jalea pieirii vitejilor e trecătoare
Ei ne-au deschis porțile veșniciei.

Dar bietele noastre puteri
In isoarele Cerului găseau impres-
[pătare]

Și cerul și-a oprit zăgăzurile
Sfântul Paraclit v'a răpit
Pe tine Ioane spaima întunericului
Pe tine Vasile fiu al zorilor
Pentru odihnă și răcoare veșnică
Pentru liniștea vieții fără sfârșit
Pentru răsplata cuminjeniei voas-
[tre].

Bucurați-vă mame ale eroilor:
Ingerii îi leagă în cântecele lor
Bucurați-vă copii ai eroilor:
Laurii morții lor
Pururi vă vor înălța.
Bucurați-vă camarazi ai eroilor:
Frăția voastră e cu sânge legată
[în veșnicie].

Bucură-te pământ îndepărtat
Bucură-te că te-a răcorit
De sângele cavalerilor străini.
Din ei vor crește florile unei
[lumini]

Mai scumpe ca aurul ascuns
In măruntaele tale
Mai scumpe ca aurul jefuit
De pirății tăi
Mai puternice ca blestemul
Abătut asupra ta.
Bucurați-vă morți ai Legiunii Ar-
[hanghelului]

Bucurați-vă morți dintre ruinele
[Alcazarului]

Bucurați-vă anonimi ai Legiunii
[Străine]

Lei neînfricoșate din El Tercio
Bucurați-vă de caldă lor tovarășie
In lumea pedidelor suflete
Glasurile voastre liniștite pentru
[veșii vecilor]

Se vor înțelege în aceeași limbă
In limba eroilor dăruți vieții ne-
[sfârșite și slaveli]

Bucură-te liberatul lui Dumnezeu
[Ion]

Bucură-te descătușatul dintre cele
[pământesti, Vasile]

Bucurați-vă eroi ai Arhanghelului
Bucurați-vă nestimate ale Legiunii
Bucură-te Ioane cerb al pădurilor
[fericești].

Bucură-te, Vasile, vultur al stelor,
Bucurați-vă eroi fără de moarte:
Din trupurile voastre va crește
Un pământ nou al libertății și
[al fericiții].

Duhurile voastre vor adia
Priveghind o viață tânără și se-
[nină].

Bucură-te Ioane întâiul botez al
[focului]

Bucură-te Vasile stana de piatră
[la hotarele vieții]

Din trupurile voastre vor crește
Mlădițele verzi ale legiunii
Din duhul vostru se vor împăr-
[tăși]

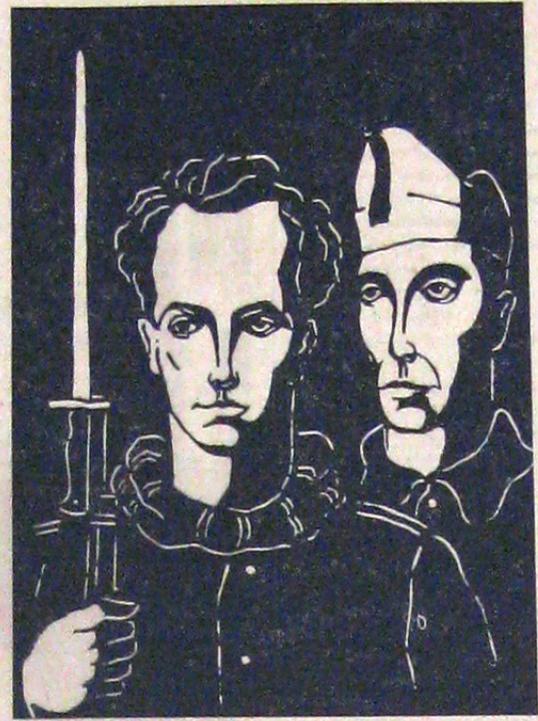
Cu taina neînțeleptei vitejii
Bucurați-vă cupe ale sufletului ro-
[mănesc]

Bucurați-vă inimi dăruite ingerilor
Bucurați-vă spade încruciate
Pentru paza tronului ceresc
Bucurați-vă flăcări pierdute pentru
[totdeauna]

Plăngeți ciobani ai munților
[de voinici]

Au lăsat urme în căutarea urșilor
Plăngeți coline peste cari vitejii
[înstrăinați]

Și-au purtat dorurile și steanu-
[rile]

Gravură de Alexandru Bassarab

MOȚA ȘI MARIN

Plăngeți plaiuri pe cari florile
Se pleacă la trecerea lor.
Plăngeți ciobani ai munților
Singuri cu stelele voastre deasupra

Plăngeți ziduri vechi de Biserici
Cari le-ați auzit rugăciunile
Cari le-ați alinat tânguirile

Bucurați-vă martiri răstigniți
La răscrucea lumilor
Din carnea voastră au rupt
Căminii vrămașiei,
Ucișagii lui Dumnezeu,
Cioma pământului.

Fiii morții și ai putreziciunii;
Dar de pe crucea voastră
Înaltă luminată,
Însingurată și binecuvântată
Se înalță
Arhanghelul cu sabie de foc
Și prăpădul pedepselor,
Urgia mâinii dumnezeiești,
Va cădea ca o ploaie de trăsnete
Pe trupul căinilor cari v'au mușcat,
Peste pângăritorii Crucii.
Peste gurile lor veninoase,
Peste ochii lor roșii de ură,
Peste întreaga lor mișelie.
Bucurați-vă suflete fără prihană

Bucurați-vă picături de cer
Pierdute odinioară prin lume
Amintirea voastră va fi rona ce-
[trească].

În începutul unei veșnice dimineți
Dimineața înțestării neamului
Dimineața schimbării la față
Dimineața Bunei Vestiri.
Bucurați-vă urșitoare

Care ați vechiat nașterea eroilor
Plăngeți urșitoare
Cari și-ați dinainte pătimirea mar-
[tirilor]

Veghiați urșitoare viața lor supra
[fărăscă]

Teseși-le urșitoare până domnească
Pentru înfățișarea din urmă
Pentru mărturisirea dela sfârșitul
[lumii].

Fiji preaslăviți ingeri cari i-ați
[ridicat]

Ingeri ce peste vămile văzduhului
Ușurina sufletelor neprihănite ați
[purtați]

Păziți-le odihna soldați ai cerului
Să nu aște steaște
Camarazilor pismași pentru luptă
Să nu aște jalea păsărilor cari nu
[mai cântă]

Jalea sălbăticiunilor ascuse în
[codri].

Când luna va goni noaptea
De pe coline, din câmpuri, din
[măști]

Fecioarele neamului în van cău-
[ta-vor]

Urmele adormiților voinici,
Zănele codrilor și zănele lacurilor

Se vor tângui în nopțile prea lu-
[minate]

Și pe tărâmul celălalt vor înălța
[palate]

Pentru primirea fericiților miri
Pentru nașterea lor din sânul veș-
[nicii adormiri].

Se vor turna peste cripte
Rături de apă vie
Și Fecii Frumoși vor învia
Cu săbii de foc în mâini
Mai tari decât viața, mai tari decât
[moartea]

Mai tineri ca tinerețea, mai bătrâni
[ca vremea]

Din zori până noaptea se vor lupta
Fără să cruțe, fără odihnă
Zănele codrilor, zănele lacurilor
Îi vor purta năruții de somn
In negrele palate
In luminatele palate
Peste mări de singurătate
In tărâmul celălalt.
Făt-Frumos niciodată nu va muri
Straja lui e peste botarele
Acestei pieritoare firi
Brațul lui pururi ne apără
De diavoleștile uneltiri.
Va fi o dimineață de primăvară
Crâncenii corbi ai morții
Se vor împărtăși depe cer
Legiunea istovită de moarte
Va zări pe o colină detrandafiri
Fluturând flamura Bunei Vestiri,
Și în acea minunată dimineață
Neamul osândit va primi schimba-
[rea la față]

Legiunea răcorită de roua harului
Va cânta biruința neamului

HORIA STAMATU

Va scoate crucea ascunsă de hoști
[în pământ]

Va vedea Arhanghelul
Ridicat pe cer
Făt-Frumos se va arăta
Pășărilor vor începe să cânte
Sălbăticiunile iar vor roi prin codri
Zănele nu se vor mai tângui
Fecioarele neamului n'or mai rădăci
In nopțile cu lună pe urmele voini-
[cilor].

Noi pământesti rămași, grămez
[de oase fără suflet, rabi ai
[păcatorilor
de moarte încăodată să ne minu-
[măm]

Noi rămele mănăstora de pământ,
Cărticele orbe și fără Dumnezeu
Din neguri să scoatem capul
Pentru totdeauna să ne luminăm,
Noi răufăcătorii, noi slugile păcă-
[toase],
noi mușii lui Dumnezeu, să ne
adunăm glasurile și neobosiți să
[cântăm]:

Slava morților fără prihană
Slava primilor ucigși de Satană
Slava mieilor sfârșiți de lupi
Slava celor rămași fără trup
Slava fiilor tăi prizoniere Iisus
Slava soldaților tăi Ion și Vasile
Smulși dintre viețile noastre in-
[tristate]

Pentru o mai curată înfățișare
Pentru o mai grabnică înălțare
De o ne mai auzită chemare
De potopul dragostei Tale
De înțeleptul lor nebunie.

Testamentul lui Ion Moța

Omul, doar tu a
[fost născut pentru a
[trăi numădatăci au
[număr nu mai știu
[cât de ani, - ci pen-
[tru a se apropia de
[Dumnezeu prin fap-
[tele vieții sale].

Din scrisoarea că-
[tore părinți din 1.XII
[936.

Apa a botezului Moța viața: sub
[forma celei mai deardrăpăte data.

...ri, acela de a se apropia de Dum-
[nezeu, în pământul său, și de a se
[dăruia pentru înălțarea neamului,
[în al doilea rând, și fapt semnifi-
[cative, cea mai deardrăpăte apro-
[pierea de Dumnezeu a obții dăru-
[indule neamului. Dragostea de
[neam duce la jertfă, iar aceasta

părăsirea satelor, captivităților și a
[păciturilor, dar ducută se petre-
[cea ceva infernal: se trăgea cu
[mătrănele în obrazul lui Christos.
[Se clătina neacurarea creștină a
[lunii!]

Asta nu se putea tolera, și mai
[ales nu a putea tolera Moța, pă-
[mântul din credința față de Dum-
[nezeu și Christos. Încât renunța-
[rea lui a fost nu o durere, ci o
[mare bucurie, pentru toți și mai
[ales pentru ei. Nici să se putea a
[moarte mai fericească pentru ei.
[Fără să se știe că în cele din urmă
[totul se va termina cu bine, atât
[în Spania cât și în România. Apa
[cum s'a și întâmplat. Botezfel ac-
[cesastă credință neadunată
[duce la jertfă. Ea îi dă siguran-
[ța în viitor.

Mai era tatul a grăier copiii.
[Mare durere pentru un tat, dar
[ce se petrecea în Spania era una
[și mai mare și mai ales, periculoasă
[într-o vreme aomoră. Cerească a dus
[la biruința durerii lui de tată.

In fața morții, a întorsului vieții,
[a fost dat o mare bucurie: aceea
[de a fi iutele pe Căpitan și de a-
[fi urmat. A avut tatul și o urmă
[de durere: aceea de a nu fi lăsat
[dental pentru Legionă!

Ce înțele ascere pentru noi!
[Și o ultimă rugămintă: să face,
[Căpitan, o țară, ca soarele sărui
[de pe cer.

Moța, Testamentul lui ne leagă
[pe toți și îl vom urma până la cap-
[ăt, atât cât permite puterile
[noastre. Nu cum preocupă nimă.
[Ion Botaș

ION MOȚA

este menită să se apropie de
[Dumnezeu. Dar nu fiecare poate
[înțelege această înaltă chemare,
[iar cineva ne rădăne nouă este
[edificat. Și avem această
[posibilitate, cât acestia sunt me-
[reu prezenti între noi.

A fost mare renunțarea lui Moța.

Jertfa manolică

Biruința legionară a luminat pe
[mulți neînțeleși între neam, pe
[mulți dintre aceia, care desi cu gând
[curat, rămăseseră departe, în afara
[fenomenului legionar, neînțelegând
[vreedată marea, să se apropie de
[înțelegerea înspăimântului nostru drum.
[Cu siguranță, că și pinea în această
[atitudine de expectanță, o înșușă-
[ciență sufletească.

Erau acestea, toți Toma-Necredin-
[cioșii, care au vroii să pipăie urmele
[proaspete ale cristicilor piroane, bă-
[tute în trupul și în sufletul Legiu-
[nii, pentru a se converti definitiv, la
[credința în neam. Așteptau, poate,
[oceană transfigurare sufletească
[nouă, să le vină de undeva, poate
[nici ei nu-și dădeau seama, de unde.
[De aceea, am păstrat pentru ei, toată
[dragostea și bunădătea noastră,
[pentru că au putut rodi, cel puțin,
[din jertfele noastre.

Legiunea a vrut însierrea neamu-
[lul, a avut revelația acestei căi de
[măntuire și n'a sorăit o clipă a prin-
[de de urce Golgotiei sale.

Întreaga lume românească a fost
[surprinsă - tocmai din lipsa sifi-
[cienței sufletești de cere aminteam
[mai sus - de acest poc de viață
[nouă le cere era chemată, ea, care
[era înșușată să se piară înșuși în
[înțeleasă și trisepesată și sufleteșcă.

De aceea, cu cât se acurge vremea,
[cu atât se desprinde mai urgia și
[mai complexă, Biruința. Sub semnul
[ei, crește prima dată, o țară, Tara
[Legionară. Pentru că noi n'am fost
[niciodată, până acum noi. Iar acum
[suntem pentru un jertfă propriul
[nostru trup, propriul nostru suflet.

In adesea, nu e lipsit de o edinc
[înțelept mistic legionar, faptul că
[România și-a ajuns încrederea, prin
[jertfă adător fi ai săi, al neamului
[nostru, într'un moment înădărat de
[sfârșirea hotarelor sale. Dând du-
[re și o motere.

A vrut destinal nostru, pentru îm-
[plinire, să jertfim ce avem mai ales,
[mai bun, mai curat și mai apropiat

de Dumnezeu. Și într-o această îm-
[plinire a cerut jertfa supremă, jertfa
[Căpitanului nostru.

Dar faptul jertfii Legionare ne în-
[luminează și ne desădușă înțelesul
[unei modalități de viață, unică. Pen-
[trăc prin jertfa legionară, s'a făcut
[omul înțregi, încodată, ducăda vic-
[torie asupra morții, a spiritului de-
[supra material.

Pentru Biruința ei și pentru rein-
[sierrea României, Legiunea și-a jert-
[fit, din plin, trupul și sufletul său
[chinuit de dorul înălțării al dăru-
[rii și al răscumprării în neam. Și
[spre acest urcis, și-a ales Legiunea,
[o singură armă, în mijlocul nemur-
[niciei unei lumi, care se prăbușea în
[negure: jertfa, cea mai formidabilă
[dinamică din lume! cum spune Ionel
[Moța. Cu această armă avem să dă-
[ruim o lume întreagă și tot cu ea
[și prin ea să zădim o altă, nouă, lu-
[mea legionară.

S'au năruit cotopetezemele nemur-
[niciei și lăstășiți omenești, în fața uni-
[cilor arme cutremurătoare a Legiunii,
[puterea de jertfă. Legiunea o înșelea
[că ea și neamul nu pot crește, nu se
[pot țrezi, nu pot reînvia decât din
[permanența suferinței și jertfei.

Întocmai cum legendarii Meșter
[de floșari ale lui Dumnezeu și-a
[jertfit ce avea mai drag și mai
[scump, pentru a-1 îngădui drum
[zidurilor roze cer, Legiunea și-a dă-
[ruit în jertfă tot ce a avut mai bun,
[mai propriu și mai sfânt din trupul
[și din sufletul său.

De aceea, înțelept jertfei Căpita-
[nului, Moța-Marin și al jertfei legio-
[nare, în genere, nu poate fi decât
[unul manolic. Prin El pînde corp
[un principiu, un sens, în mijlocul
[unei lumi înmărmurite și îngroșate
[de imensul gol din lăuntru al său și
[pe care nu o mai recunoaștem.

Pe trupul Lui și al celorlăși mar-
[turi, Moța-Marin, se ridică acum, un
[noș unire, un unire de o altă
[natură și stil, un univers românesc.
[Toată putreziciunea și mărgăla unei
[lumi străine și înștermate de lăta

neamului s'a năruit în fața acelu-
[șei de suferințe care se dăruie, spre în-
[făptuirea vesucului românesc. Pentru
[ca să se știe de către cei savanțici,
[cu și de către cei din umbă, Apa
[lucără noi, nu pentru aș sau pen-
[tru mămă, ci pentru veac.

Știu că mai sunt și alți aceia, care
[au rămas înșelății, în fața ace-
[stei - minunți - creștinii și sunt
[încă neînșurii, în fața semnelui legio-
[nare, înșocmat nepregătutul în
[fața deschiderii cerurilor.

Și nu lipsesc nici aceia, care codă
[nu așteaptă să profite de orice stă-
[găcie, cât de neînșemantă, pentru a
[defăima, nuș departe, conștient și
[criminal un neam. Înșit, înșit, pen-
[trăc se abat în apele proprii lor
[pierzării, Zădărnici ar încerca să
[distrugă forțul cu săgețile urși și vră-
[mășiei, pentru că forțul legionar
[a înșușat dela început, în cel mai
[rezistent blindaj al vesucului, blindajul
[sufletului.

Pentru d-ștră, domni străini, de
[pea credință și răduvitori de neam,
[ferescă Dumnezeu să mai pînăși
[încă odată la încercare puterea de
[jertfă a noastră. Vă asigurăm că nu
[ne este teamă de sbătirea noastră,
[înăbușită, sufletește, de mult, precum
[nuci nu ne-a fost vreedată. De acum
[nimări nu se mai poate oșea de-a
[curmezisul, în coala împinșirei desti-
[nului nostru.

Pentru că noi suntem un principiu
[în înșăptuire, pentru că jertfa manoli-
[că, jertfa legendară ne este înșel-
[sul pentru toată dumen și singurul
[îndreptar de mucecească viață legio-
[nare.

De aceea Biruința Legionară în-
[șeamă, în istorie, despăcătore de
[urme și împărțire de lumii. Prin
[felul unic al înșăptuirii și prin pro-
[porțiile efectelor imediate.

Trebue să știe lumea întreagă, că
[noi nu putem deci să biruim pretu-
[tindeni și în veșnicie. Apa am înșă-
[pătat noi. Apa ne-a înșăpătat Căpitanul.

Gheorghe Năstase

Cântecul eroilor Moța-Marin

I
Sunt rugăci și sfidări. E Spania'n
[înșur...]

Gloanțele cad în altar,
[In negrele sanșuri cu sânge și jum
[ploaie cu schije și jar.

Dar sub obuze,
[Gloanțe și spuze,
[Par legionarii niște mureși...
[Rădă'n rare
[Crucea le-apare
[Și ceru-i mângăie pe frunși.

Refren
Noaptea n'aranșea legionarii
[In ploaie își fac rugăciunea...
[Vieșii lor trece frunșarii
[S'au pândi în re-aprindă Legiunea.
[Și vada Căpitanul și Tara
[Cu sfântu-i Destin legionar!

III
De jertfele sfinte ard pururi în
[inoi...]
[Jertfele ne-au mântuit!
[Și creșc din morminte Martiri...
[Eroi]

Neamul se'nalță sfinșit!

Legiunea n'aranșea
[Jurând se leagă
[Ca să armeză jertfa lor!
[Din legămintă
[Și jertfe sfinte
[Toți vrăm o moarte vreedă,
[Refren

Scumpii Eroi ne veghează
[Și duc spre lumina Legiunei!
[Toți vrăm o moarte vreedă,
[Ca Ei ne sopșim rugăciunea:
[„Să faci Căpitan, o țară
[Ca soarele sfânt de pe Cer!”

II
Obuzele tonă, Improzăcă oșel...
[Tancuri parșese ca din iad...
[Și Moța o'n frunte, Marin lângă el,
[Răzii grăzatele ead...]

Printre rețele,
[Mine, grăpșele,
[Schijele ploaie fier de sus...
[Lăvizi în frunte,
[Cu brațe frânșe,
[Cad legionarii își Ieș.

Refren
Moța, în șans, plin de sânge,
[Șoptește, murind, rugăciunea:
[„Moartea la pieptu-i ne strânge
[Să crească mai mândră Legiunea!
[Să faci, Căpitan, o țară
[Ca soarele sfânt de pe cer!”

IV
Aci, sfintele oase le-am puz teme-
[blă]

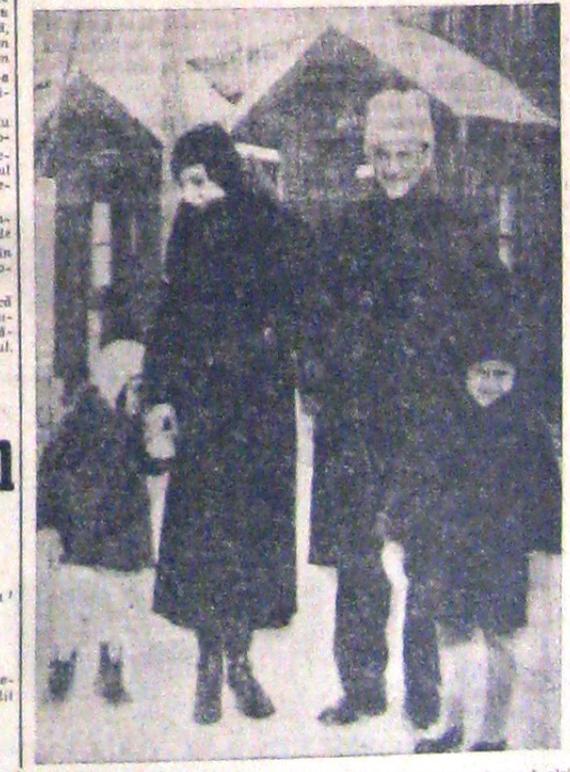
Vajnice, Neamului Dac,
[Și ele înșușate de-acum veșnicii,
[Stăncei zănușite cu veac...]

Dar de-or să vie
[Veemi de urgie
[Pentru Destinul legionar,
[Din oemintă și jertfe sfinșit...
[Cei doi Eroi vor crește iar

Refren
Moța, Arhanghel și munte,
[Marin ca o făcără mare,
[Cu Căpitanul în frunte
[Ne-or duci în viscol de soare
[„Să faci Căpitan, o țară
[„Ca soarele sfânt de pe cer!”

Yersuri: RADU GYR
[Musica: ION MĂNZATU

Copiii lui Moța

Moartea eroică a lui Moța a a-
[vut și un aspect tragic. Ion
[Moța, când a părăsit țara pen-
[tru a se duce să lupte pe pământul
[spaniol, era tatăl a doi
[copii, Gabriela și Mihai, doi copii
[fericeți rădănească, va plui peste
[veacuri drepti înșocă a sacrificiului
[total și va fi pentru toți minunea in-
[truchipării dumnezeiești în om.

Orășzii Gabriela și Mihai și-au
[impărtășit bucuriile fragedei lor copii-
[ri cu amărăciunile unei lovituri
[irremediabile. Fie ca Cel de sus să le
[netezească drumul vieții, să le te-
[rească sufletele de înșerări ce nu-
[mai pământesti sunt.

Vasile Dova

Mausoleul Moța-Marin dela Casa Verde

